Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

NOI ȘI MARI VICTORII ÎN ANUL I AL CINCINALULUI!

Iată-ne ajunși, după un an de muncă și izbînzi, în pragul unui nou an!

A devenit o tradiție ca într-un asemenea moment sărbătoresc să ne întoarcem privirile spre zilele rămase în urmă, luminate de faptele noastre de muncă, să măsurăm cu luciditate și mîndrie înfăptuirile și, învățînd din experiența lor, să pășim hotărîți la realizarea obiectivelor noului an.

Anul pe care îl vom petrece în curînd spre memoria timpului va rămîne ca o pagină luminoasă în istoria pe care poporul nostru, sub conducerea încercată a Partidului Comunist Român, și-o făurește cu mîini de adevărat stăpîn.

În acest an a avut loc evenimentul de excepțională însemnătate în viața patriei, a partidului — al IX-lea Congres al P.C.R. Prin istoricele sale documente s-a făcut o amplă analiză a marilor realizări obținute de popor, a transformărilor adînci petrecute în economia țării, în viața celor ce muncesc, s-au trasat direcțiile principale ale dezvoltării viitoare a României. Țara noastră va fi la sfîrșitul cincinalului pe care-l începem mai bogată, mai înfloritoare. *„În următorii cinci ani*, a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., în raportul prezentat la Congres, *poporul român va parcurge încă o etapă pe drumul vieții sale noi, se va apropia și mai mult de piscurile înalte ale civilizației, de societatea comunistă".*

În filele istoriei noastre, anul 1965 va rămîne, spre mîndria tuturor celor care i-am fost contemporani, spre nepieritoarea venerație a urmașilor, ca anul în care patriei noastre i-am dat numele de Republica Socialistă România, a fost elaborată și adoptată noua Constituție a țării care reflectă în conținutul său profundele schimbări ce au avut loc în întreaga structură a societății, determinate de victoria definitivă a socialismului la orașe și sate, și întruchipează năzuințele fierbinți ale poporului. Noua Constituție definește țara noastră ca stat al oamenilor muncii de la orașe și sate, suveran, independent și unitar, în care întreaga putere aparține poporului, liber și stăpîn pe soarta sa.

Perioada care a trecut de la lucrările Congresului a fost caracterizată de o entuziastă participare a oamenilor muncii la îndeplinirea sarcinilor de producție, izvorîtă din dorința tuturor de a nu-și precupeți eforturile pentru încheierea cu succes a prevederilor planului de șase ani și crearea unei baze trainice pentru înfăptuirea mărețului program, adoptat de Congresul partidului pentru anii 1966—1970, menit să ridice patria noastră pe o treaptă mai înaltă de înflorire și progres. Hotărîrea și însuflețirea cu care poporul, sub conducerea partidului, a pornit la traducerea în față a prevederilor stabilite, atmosfera de muncă avîntată, creatoare, preocuparea de a se pune în valoare toate energiile, toate posibilitățile existente, dovedesc că prevederile și măsurile adoptate de partid, politica sa găsesc un puternic ecou în rîndurile tuturor oamenilor muncii, se bucură de adeziunea lor unanimă. În scurta perioadă care a trecut de la Congres, Comitetul Central al partidului nostru a adoptat o seamă de măsuri de mare importanță pentru înfăptuirea obiectivelor stabilite.

În plenarele C.C. al P.C.R., pe baza documentelor Congresului partidului, au fost amplu dezbătute probleme privind îmbunătățirea conducerii și planificării agriculturii, îmbunătățirea organizării și orientării activității de cercetare științifică în țara noastră, a fost discutat și aprobat în unanimitate proiectul planului de stat pe anul 1966.

Primite cu viu interes, aflînd un larg ecou în masa oamenilor muncii, lucrările plenarelor C.C. al P.C.R., ale sesiunii Marii Adunări Naționale, expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., cu privire la îmbunătățirea organizării și îndrumării activității de cercetare științifică, adoptarea legii cu privire la înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Național al Cercetării Științifice, documentele și hotărîrile de deosebită însemnătate teoretică și practică, elaborate în ultimele luni ale anului, constituie pentru întregul popor, pentru tineretul patriei un mobilizator îndemn la muncă rodnică și entuziastă, ne întăresc convingerea că în anii ce vin, muncind cu și mai mult elan, cu și mai multă pricepere, se pot obține victorii și mai mari în toate domeniile. Strîns uniți în jurul partidului, devotați politicii sale marxist-leniniste, convinși că politica partidului exprimă în modul cel mai profund năzuințele și interesele lor vitale, oamenii muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități — participă prin muncă susținută la dezvoltarea industriei și agriculturii, la înflorirea științei și culturii socialiste.

Ca în fiecare sfîrșit de an, poporul a luat cunoștință cu bucurie și satisfacție de înfăptuirile planului de stat pe 1965, de prevederile pentru dezvoltarea economiei naționale în anul ce vine. În prag de an nou, prin graiul elocvent și precis

Scînteia tineretului

(Urmare în pagina a 6-a)

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XXI, seria II, Nr. 5171 | 8 PAGINI — 25 BANI | Vineri 31 decembrie 1965

Fotografia: ION CUCU

Vă fie anul rodnic și cu spor,
vă fie visul și mai nalt, în zbor,
unealta, mai durabilă în timp,
recolta ce-o veți strînge aibă nimb
Vă fie inima ușoară, gîndul — dens
să aibă fiecare oră, sens,
vă fie munca-ncununată
și-odihna limpede, curată.
Un an bogat în fapte ce deplin
să dea măsura anilor ce vin,
să se-mplinească tot ce și-a propus
țara-n avîntul ei în sus!

ZBOR AMPLU SPRE DESĂVIRȘIRE, TINEREȚE!

Ing. Mihai Marinescu — *ministrul construcțiilor de mașini*

Cu prilejul noului an, adresez cu căldură un salut tinerei generații, participantă activă la înfăptuirea mărețului program de desăvîrșire a construcției socialiste în țara noastră.

Folosind cu pricepere cunoștințele acumulate în școli și tehnica modernă pusă la dispoziție de către stat, tineretul și-a adus o contribuție însemnată la succesele remarcabile obținute de poporul nostru, justificînd prin fapte încrederea deplină de care se bucură.

Tinerii muncitori, tehnicieni, ingineri să pășească la realizarea sarcinilor din noul an, conștienți și mîndri de strălucitele capacități ale poporului nostru. Ei trebuie să-și pună talentul în serviciul ridicării necontenite a calității produselor industriei naționale, făcîndu-și din aceasta un adevărat titlu de mîndrie.

Planul economic pe următorii cinci ani pune în fața constructorilor de mașini sarcini deosebite, a căror realizare va determina creșterea impetuoasă a forțelor de producție, avîntul întregii noastre economii. Muncind alături de cei vîrstnici în detașamentul de frunte al constructorilor socialismului, tinerilor muncitori, ingineri și tehnicieni din industria construcțiilor de mașini li se cere să-și desăvîrșească continuu pregătirea lor profesională, să-și însușească temeinic cuceririle științei și tehnicii, să-și îndeplinească exemplar sarcinile ce le revin.

Le urez tuturor succes, fericire și spor la muncă.

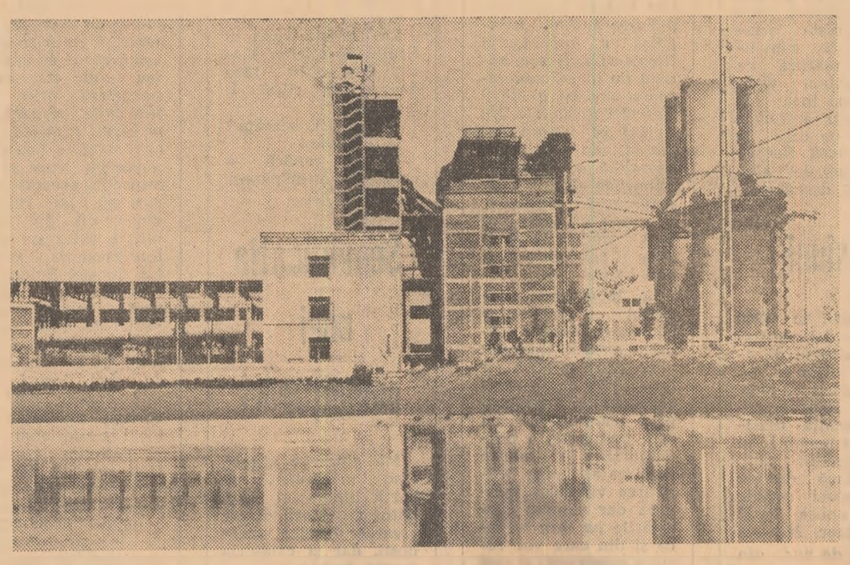

Unul din recentele obiective industriale intrate în funcțiune: Fabrica de ciment de la Bîrsești — regiunea Oltenia

SUMAR

- *Laudă ție, Partid Comunist Român, Soare în inima noastră aprins!*

  — Sub acest titlu o amplă anchetă a ziarului nostru, despre gîndurile, sentimentele cu care este întîmpinat Noul An (pag. IV-V)
- *De vorbă cu eroi ai reportajelor noastre, după cinci ani (pag. II).*
- *Imagini din imaginile anului '65 (pag. III).*
- *Știința viitoarelor decenii; Rubrica de informații; Ariciul la Revelion (pag. VI-VII)*
- *În ultima pagină a ziarului: corespondențe de peste hotare*

Acad. Ștefan Bălan — *ministrul învățămîntului*

Ne mai despart doar cîteva ore de Noul An 1966.

În preajma acestei tradiționale sărbători, gîndurile noastre se îndreaptă pline de dragoste și încredere către voi, dragi elevi și studenți tineri din fabrici și de pe ogoare, către tînăra generație a Republicii Socialiste România.

Prin munca creatoare și lupta eroică a poporului nostru, condus de Partidul Comunist Român, aveți asigurate minunate condiții de viață, de învățătură, de dezvoltare multilaterală și vă bucurați de o copilărie și o tinerețe fericită. Programul măreț, de înflorire a patriei noastre, adoptat de Congresul al IX-lea al Partidului deschide pentru voi larga perspectivă de realizare a celor mai cutezătoare aspirații.

Pășind în noul an, însuflețiți de idealurile nobile ale socialismului, pe drumul luminos arătat de partidul și guvernul nostru, dăruiți întreaga voastră putere de muncă învățăturii, străduindu-vă să cunoașteți cît mai multe din marele tezaur al științei, tehnicii, literaturii și artelor, să vă însușiți trăsăturile înaintate ale moralei comuniste, să dați viață ideilor umaniste ale păcii și prieteniei între popoare.

Patria are nevoie de oameni temeinic pregătiți cu un larg orizont cultural, devotați poporului și Partidului Comunist.

Cu prilejul Anului Nou, vă doresc din toată inima vouă, dragi elevi și studenți, familiilor și profesorilor voștri, sănătate și fericire.

Vă urez succese tot mai mari în muncă și spor la învățătură.

La mulți ani!

Mihai Suder — *ministrul economiei forestiere*

Nouă, oamenilor care lucrăm în economia forestieră, ori de cîte ori ne gîndim la generația tînără, ne vine în minte imaginea viguroasă a pădurii de stejari în continuă creștere. Este o comparație mereu împrospătată de munca pe care o îndeplinim un simbol plin de adevăr al puternicei creșteri a generațiilor tinere, sub soarele luminos al socialismului.

Prima urare de Anul Nou pe care o adresez tinerilor este, așadar, să învețe a trăi, a munci în așa fel încît să crească așa cum dorește partidul nostru — oameni puternici, cu idealuri înalte, cu dragoste pentru patrie, cu mare pasiune a muncii, a creației. Anul care vine — ca și toți anii cincinalului — să însemne, pentru fiecare, un an de izbînzi în procesul maturizării, al răspunderilor, al succeselor personale și colective.

În mod deosebit tin să-i felicit cu acest prilej pe tinerii care sporesc acuția forestieră a patriei, ca și pe toți aceia care lucrează la valorificarea ei în marile întreprinderi create de socialism, pentru succesele remarcabile obținute în 1965.

Ne așteaptă, în 1966, sarcini și mai importante. Cu toții sîntem animați de importantele obiective economice stabilite de partid, obiective între care și economia forestieră ocupă un loc important. Tinerii care lucrează în acest sector sînt chemați îndeosebi să învețe mai mult, să deprindă mai bine tainele mecanizării și valorificării superioare a „aurului verde". Să dăm țării mai multe produse, de mai bună calitate — destinate fabricilor, bunului trai al oamenilor noștri. Să sporim și mai mult în 1966 faima industriei forestiere românești.

La mulți ani, dragi prieteni tineri!

Vasile Voichiță — *Erou al Muncii Socialiste*

Mă bucur că pot adresa celor mai tineri mecanizatori din patria noastră un salut pentru hărnicia de care au dat dovadă, pentru dragostea față de meserie, față de agricultura noastră socialistă.

Partidul ne încredințează nouă, mecanizatorilor, o misiune de mare cinste și răspundere. Din lucrările Plenarei C.C. al P.C.R. din 11—12 noiembrie 1965 am desprins rolul important pe care-l au mecanizarea și mecanizatorii în dezvoltarea agriculturii socialiste, am desprins cu limpezime sarcinile noastre, ale tractoriștilor, pentru viitorul an. Partidul ne cere să cunoaștem bine mașinile moderne pe care industria noastră socialistă le trimite agriculturii, pentru ca să le putem folosi cu randament maxim. Pentru aceasta trebuie să învățăm, să învățăm continuu, însoțindu-ne mereu munca și învățătura cu grija neslăbită pentru calitatea lucrului pe care-l facem.

Trebuie să fim în același timp și buni agronomi, să ne însușim un complex de cunoștințe care ajută desfășurării cu bune rezultate a meseriei noastre.

Ne-a fost încredințată o misiune nobilă — aceea de a munci folosind bine tehnica, pentru a spori rodnicia ogoarelor.

E în tradiția poporului nostru să treacă hotarele unui nou an rostind urări de rodnicie și belșug. Avem, mai mult ca oricînd, toate temeiurile să ne urăm toți, tuturor, în anul care vine muncă spornică, cu rod bogat!

György Kovacs — *scriitor*

Este cu totul firesc, ca în pragul Anului Nou, gîndurile noastre, ale celor maturi să se îndrepte către tînăra generație. Această concentrare de priviri exprimă înalta grijă a întregii noastre societăți pentru tinerele ei vlăstare; grădinii celei tinere i se urează pe meleagurile dintre Maramureș și Dunăre să înflorească frumos, să dea roade bogate.

În această clipă solemnă, cînd minutarele timpului sonorizează trecerea dintre ani, ridic cupa pentru voi, dragi băieți și fete ai pămîntului românesc!

Anul pe care îl încheiem a fost un an bogat în roade; știți voi toți, luați la un loc, mai bine decît mine cît aur s-a copt pe ogoare, cît țiței și cărbune, cîte metale s-au scos din adîncurile pămîntului, cîte mașini au ieșit pe porțile fabricilor. Știți mai bine fiindcă voi înșivă ați lucrat, alături de meșteri cu părul cărunt, pe ogoarele și în uzinele țării. Nu se poate să nu fim mîndri însă că dacă în clipa aceasta ne gîndim cu atîta încredere la succesele anilor care vin, este pentru că printre marile succese obținute în 1965, se numără, în primul rînd, înseși punctele de plecare în viitor — Directivele partidului pentru cincinalul pe care îl începem. Prin grija comuniștilor, trecerea de la un an la alt an, de la etapă la etapă devine, implicit, prilej de și mai mare încredere în destinul luminos al patriei, prilej de mobilizare a fiecăruia dintre noi a tuturor capacităților noastre, de a munci și

(Continuare în pag. a 6-a)

DUPĂ 5 ANI

ÎNTÎLNIRE CU EROI AI REPORTAJELOR NOASTRE

Aceste rînduri vă invită să întoarceţi filele calendarului în urmă cu cinci ani. Vă mai aduceţi aminte de sfîrşitul anului 1960?

Era după cel de-al VIII-lea Congres al partidului. Trecînd pragul noului an, în faţa noastră, a întregii ţări se deschideau perspectivele unei vieţi mai pline şi mai generoase în bucurii.

Întorcînd filele calendarului vă amintiţi, desigur, cîte lucruri şi fapte, cu care vă mîndriţi, aţi realizat în aceşti ani. În una din acele zile, cîţiva reporteri ai ziarului nostru au adresat tradiţionala întrebare de an nou: „Ce vise doriţi să vi se împlinească în anul viitor?" unei echipe fruntaşe de strungari, unei inginere zootehniste, unui student, unei eleve, unui scriitor, unui actor şi unui sportiv. Au trecut de atunci cinci ani, ani hotărîtori la vîrsta căutărilor drumului de urmat în viaţă. Unde sînt tinerii de atunci? Ce s-a întîmplat cu ei? Bucuriile pe care le-a trăit întregul popor în aceşti ani au intrat şi în viaţa lor personală? În sfîrşit, reporterii anchetei intervievînd cîţiva tineri, unii necunoscuţi atunci, aflaţi în pragul prefigurării personalităţii lor, au avut dreptate creditîndu-i cu semnificaţiile unei întregi generaţii?

„TOATE VISURILE NOASTRE SE VOR ÎMPLINI"

Lecţia uzinei

„Desigur, cum de nu, se poate să nu cunoaştem echipa lui Micu Marin?" — mi s-a spus încă de cum am intrat pe porţile Uzinei „Progresul" Brăila. Deşi ca fapt organizatoric echipa nu mai există, a rămas şi s-a transmis în schimb spiritul ei. De la Aurel Rahel, unul din membrii vechii echipe, maistru, şef de schimb acum, aflu că unii nu mai lucrează aici. Pe cîţiva însă dintre cei care au rămas în uzină i-am găsit în aceeaşi hală unde în urmă cu cinci ani unul dintre reporterii anchetei nota febril angajamentul pe care-l rostea în numele lor, şeful de echipă Micu Marin:

— Visurile noastre pentru viitor — spunea acum cinci ani Micu Marin — **au început deja să capete o formă concretă. În anul viitor, luptînd pentru îndeplinirea sarcinilor ce ne revin, fiecare dintre noi va da zilnic peste plan cîte două osii de vagon. Drumul nostru este drept, fără ocolişuri** — a continuat apoi Micu Marin. **Am început munca în uzină unii ca simpli muncitori necalificaţi, alţii venind de pe băncile şcolii profesionale. Am învăţat împreună meseria de strungar şi vom continua să urmăm împreună clasele medii la seral.**

Acum, după cinci ani, oamenii din secţie trăiau din plin o bucurie: la 15 decembrie, livrînd şi cea de-a 21 000 osie de vagon, îndeplinisră planul anual. Atunci, în 1960, planul fusese mai mic: 17 000. În ascendenţa volumului de producţie realizat în secţie descifram, laolaltă, în hărnicia strungarilor de aici şi ceva din spiritul însufleţitor al acelei echipe de strungari, mîndrie a uzinei. Erau atunci 28 de tineri. Unii abia părăsiseră băncile şcolii profesionale, alţii veniseră din satele din raion cu gîndul să înveţe o meserie. Nu se cunoşteau la început. Uzina şi munca a legat între ei prietenii care nu se vor şterge niciodată. După cinci ani de cînd, emoţionaţi în pragul noilor perspective, se legau să urmeze cursurile şcolii serale şi să dea un volum mai mare de produse, nimeni dintre ei nu are motiv să roşească ca de vreun angajament nerealizat. Cu aceeaşi perseverenţă cu care învăţaseră strunjirea în oţelul dur au trecut şi examenul de maturitate. Şi Neacşu Constantin, şi Trufaşu Gheorghe, şi Cherşunaru Ion sau Icşim Marin, Andrei Ştefan şi Tudorache Radu, în prezent tehnicieni în uzină, şi strungarul Andreescu Constantin. Fostul lăcătuş al brigăzii, Nastasia Nicolae e acum maistru la secţia oţelărie. Uzina i-a învăţat cît de străină le este lor renunţarea!

Dar Micu Marin, Vasile Stan sau Rusu Zamfir? Erau doar mîndria echipei! Au intrat oare în anonimatul renunţării şi al traiului comod şi „fără probleme"? Nu, nu trebuie să vă întristaţi pentru ei. Dimpotrivă...

În această seară ei vor sărbători alături de actualii lor colegi, al treilea revelion studenţesc. Micu Marin şi Vasile Stan la Galaţi, iar Rusu Zamfir la Iaşi.

Continuînd să muncească în uzină sau în alte fabrici din Brăila ca strungari, maiştri sau tehnicieni, sau să se pregătească în facultate pentru a reveni ca ingineri, ei au dovedit că au înţeles pînă la ultimele învăţăminte lecţia, esenţiala lecţie a uzinei: perseverenţa. Adăugaţi acesteia condiţiile optime de afirmare create tuturor tinerilor şi veţi afla explicaţiile bucuriilor nesecate pe care le trăiesc din plin, alături de întreaga lor generaţie, cei 28 de tineri din echipa de atunci a lui Micu Marin.

Porţile luminii

În anul anchetei noastre, 1960, D. R. Popescu era un foarte tînăr scriitor aflat la primele realizări artistice, în care critica şi publicul întrezăreau un talent autentic, promiţînd viitoare lucrări substanţiale. Aşa încît, ceea ce mărturisea atunci prozatorul reporterului nostru corespundea unei vii dorinţe de afirmare plenară, dedicîndu-şi talentul unor probleme şi aspecte deosebit de însemnate ale realităţii noastre socialiste: „Vreau să dau viaţă îndemnului adresat de partid scriitorilor de a merge în mijlocul vieţii, de a o cunoaşte mai profund. Aceasta este chezăşia succesului muncii noastre". *Întrebat acum asupra realizării acestei năzuinţe atît de clar exprimate, modest, scriitorul ne-a rugat să ne adresăm cărţilor pe care le-a scris din 1960 pînă astăzi.* (Umbrela de soare — *1963.* Vara oltenilor — *1964* — *premiul de proză al Uniunii Scriitorilor* — Somnul pămîntului — *1965). Şi, desigur, acesta e cel mai îndreptăţit răspuns.*

Cine nu-şi aminteşte numeroasele povestiri inspirate din viaţa satului contemporan (volumul „Umbrela de soare"), dovedind nu numai deosebite calităţi literare dar, în primul rînd, surprinderea matură a unor procese sufleteşti de mare autenticitate, relevarea veridică a formării noii conştiinţe umane, proces complex, izvor al artei adevărate! Romanul din 1964 „Vara oltenilor" e inspirat din aceeaşi actualitate a satului cooperativizat, relevînd în D. R. Popescu, nu numai un simplu „colorist" (o etichetă limitativă a criticii!) dar întîi de toate un analist fin, disociativ, cu un pătrunzător realism psihologic. Adăugînd accentuarea acestor calităţi, vizibilă şi în volumul de anul acesta („Somnul pămîntului"), putem obţine portretul unui scriitor cu o puternică afirmare profesională petrecută în aceşti ultimi cinci ani. De altfel, considerînd generaţia căreia îi aparţine D. R. Popescu (Fănuş Neagu, Nicolae Velea, Ion Băieşu, Ştefan Bănulescu, Ion Lăncrănjan, Vasile Rebreanu) o sumară rememorare a evenimentelor literare ale acestor ani ni-i va indica pe toţi cei care o compun aflaţi în centrul atenţiei generale, atît a cititorilor cît şi a criticii. Afirmarea lor este o dublă confirmare: a resurselor imense pe care viaţa poporului le reprezintă pentru creaţia artistică şi a generaţiei posibilităţi de împlinire artistică pe care le au scriitorii noştri.

L-am reîntîlnit pe D. R. Popescu la Cluj revenit de pe meleagurile copilăriei sale.

— Sînt cunoscute succesele pe care le-aţi obţinut în ultimii cinci ani. Care este cartea care vă mulţumeşte şi la care ţineţi ca la o creaţie ce vă reprezintă cel mai mult?

— Deşi fiecărui rînd scris în cărţile mele i-am împrumutat gîndurile şi sufletul meu, totuşi, cărţile publicate nu-mi mai aparţin, avînd o viaţă independentă. Aş fi bucuros să cred că ele aparţin multor oameni ca nişte lucruri în care se recunosc. Ţin însă mult, foarte mult, la cele viitoare cu care „trăiesc" într-o entuziastă efervescenţă. De curînd m-am reîntors de la Porţile de Fier. Cunosc bine locurile şi oamenii în mijlocul cărora am copilărit. Totul este schimbat. Se duce acolo o mare şi aspră bătălie. Ce şi cum voi scrie este greu de spus. Aş vrea să fie o carte despre frumuseţea şi titanismul acestor oameni. Am încercat deseori dar sper acum, mai mult ca oricînd, să transmit prin paginile acestei cărţi pulsaţia fierbinte a acestor realităţi.

La 30 de ani, cu un palmares editorial bogat, D. R. Popescu trece pragul noului an cu speranţa intimă că operele sale viitoare vor găsi drum şi mai adînc în sufletele cititorilor.

„Acea flacără albă..."

Actuala ei adresă ni s-a descoperit recitind declaraţia dată ziarului în ancheta amintită: „Vreau să închei acest an şcolar numai cu note bune, să trec cît mai bine examenul de maturitate, să învăţ mai departe la facultatea de mecanică". Că era exclusă absenţa ei din amfiteatrele politehnicii am aflat tot atunci recitind în continuare: „Vreau să păşesc în viaţă cu fruntea sus, vreau ca de acest an să-mi aduc aminte toată viaţa cu mîndrie şi bucurie..." Într-adevăr, am găsit-o cu uşurinţă aici şi datorită faptului că toţi studenţii, colegii ei, o cunosc. O cunosc şi se mîndresc cu ea. Este şi una din explicaţiile pentru care au ales-o în Comitetul U.T.C. al Centrului universitar.

— De fapt, am reuşit să realizez ce-mi propusesem atunci — ne-a spus studenta Elena Finţescu, aflînd scopul vizitei noastre.

Rezumate, succesele ei în aceşti cinci ani confirmă seriozitatea şi excelenta ei pregătire; a luat examenul de maturitate cu media 10, a intrat la facultatea pe care şi-o alesese încă din anii liceului şi este în prezent studentă în anul cinci, deci cu cîteva secvenţe de timp înainte de a-şi vedea realizat visul: diploma de ingineră. Din anul întîi şi pînă acum a promovat de fiecare dată cu cea mai mare medie din an. Cu alte cuvinte stăteam de vorbă cu o viitoare şefă de promoţie.

— În aceşti cinci ani — reia firul discuţiei încă studenta Elena Finţescu — *am trăit un moment esenţial în viaţa mea: primirea în partid. În acea zi mi-am dat seama că nu este suficient să înveţi foarte bine şi să te mulţumeşti cu măgulitorul titlu de inginer. Trebuie mai mult: să faci din profesia pe care ţi-ai ales-o însăşi raţiunea existenţei tale.*

Deşi discuţia capătă aparent o altă direcţie, prin mărturisirea preocupărilor ei prezente, îmi devine evident că sentinţa pe care o exprima despre propria ei menire este de fapt un program de viaţă realizat punct cu punct.

— Mă apropii de terminarea lucrării de stat. Propun o soluţie nouă, mai economicoasă şi cu o productivitate mare. Recentele hotărîri de partid şi de stat cu privire la dezvoltarea ştiinţei sînt deosebit de însufleţitoare pentru mine. Nu numai pentru ceea ce fac acum dar mai ales pentru ceea ce trebuie să devin după terminarea facultăţii. Mă pasionează cercetarea ştiinţifică. Fără îndoială că mă voi dedica ei, dar nu mai înainte de a efectua un lung stagiu în producţie. Este absolut necesar şi foarte util pentru ceea ce vreau să fac, mai ales că acum accentul cade în a face din munca de inginer nu numai una de execuţie ci, îndeosebi, una de concepţie. E o simbioză fericită atît pentru producţie dar şi pentru avansarea accelerată a ştiinţei şi tehnicii noastre.

Vorbind despre preocupările şi gîndurile ei profesionale, viitoarea ingineră se angajează implicit pe drumul aspru, dar plin de satisfacţii, de valorificare a celui mai de preţ produs uman — inteligenţa. Şi în timp ce continua să se destăinuiască transcriam fraza cu care-şi încheiase declaraţia în urmă cu cinci ani: „Am ferma convingere că toate visurile mele se vor realiza şi vor rodi întrutotul, sub soarele luminos al grijii partidului pentru noi, cei tineri". Echilibrul şi maturitatea cu care-şi proiecta viitorul erau însăşi expresia acestei nesecate convingeri. Pe măsură ce vorbea, chipul tînăr cu trăsături încă încerte căpăta reflexele viguroase pe care le dă doar acea flacără albă, nespus de albă a zborului descătuşat.

Pasiuni

Invitîndu-i în 1960 pe cititori să-l cunoască pe studentul de atunci din ultimul an al politehnicii clujene, Gheorghe Bendea, reporterul schiţa destinele a doi membri ai acestei familii: tatăl şi fiul. Două destine în două epoci sociale cu totul opuse. Tatăl a fost miner. Muncea la minele de aur din Gura Roşie şi locuia cu familia la Sohodol, un sat aruncat peste nişte coclauri din inima Apusenilor. Drumul pînă la mină — cam 8—9 kilometri — l-a făcut toată viaţa pe jos. Pleca noaptea şi se întorcea în cealaltă noapte. Şi aşa zi de zi pînă cînd un accident l-a răpus la 65 de ani, rămînînd în urma sa 9 copii orfani. Biografia lui Gheorghe Bendea este legată de prefacerile revoluţionare săvîrşite la noi. La 12 ani, după reforma învăţămîntului, Gheorghe era de-abia elev în clasa-ntîi. Era primul din familie care umbla la şcoală. Învăţa bine. Cu acea încrîncenare a oamenilor din Ţara de piatră, Gheorghe Bendea a muncit să ajungă timpul din urmă. În 1960, cei cinci ani de şcoală pierduţi erau recuperaţi. Student în ultimul an la facultatea de construcţii, Gheorghe Bendea îşi mărturisea dorinţa de a pleca acolo unde este nevoie de priceperea lui. În facultate învăţase temeinic. Examenul de diplomă luat în 1961 cu nota 10 îl confirma ca şef de promoţie. Fiului de moţ i s-a spus atunci că cunoştinţele lui sînt necesare în facultate pentru pregătirea de noi promoţii de ingineri atît de necesare economiei noastre.

— Ce consideraţi că aţi realizat mai important în aceşti 5 ani?

— Am încercat să transmit şi altora cunoştinţele pe care le-am acumulat, dar în primul rînd, pasiunea şi dragostea pentru nobila meserie de constructor. Au fost ani de muncă. Pentru a învăţa pe alţii trebuie să ştii tu, înainte de toate, foarte multe. Zeci şi zeci de cărţi şi reviste studiate, zeci de seminarii şi lucrări cu viitorii ingineri. În aceşti ani am condus seminariile a circa 500 de studenţi. Primii termină acum, în iarnă, facultatea. Desigur că asta îmi dă satisfacţia unei contribuţii modeste pe care am adus-o la instruirea lor.

— La ce vă gîndiţi să realizaţi mai departe?

— Drumul de cadru didactic în învăţămîntul superior este lung şi greu. Am început modest, ca preparator la catedra de clădiri civile, apoi ca şef de laborator şi acum sînt asistent. În perspectivă mi-am propus să obţin titlul de doctor. Mă pasionează munca de cercetare. Gîndurile mele de viitor au primit un nou şi substanţial imbold prin expunerea lucidă, ştiinţifică a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, rostită de la tribuna recentei sesiuni a Marii Adunări Naţionale. Nu numai că mi-am dat seama de utilitatea deosebită a cercetării ştiinţifice dar şi de garanţia că preocupările mele viitoare vor găsi condiţii materiale şi spirituale mult mai bune.

La 29 de ani, asistentul universitar Gheorghe Bendea rămîne acelaşi pasionat al muncii îndîrjite. De la catedra politehnicii clujene el şi-a asigurat prin însufleţirea cu care munceşte, o permanenţă pe marile şantiere atît prin pregătirea viitorilor ingineri, dar şi prin cercetările pe care le face şi din care vor rezulta construcţii şi mai frumoase şi mai trainice.

Perspectivele retrospectivei

În 1960 Florin Gheorghiu, intervievat de ziarul nostru, mărturisea: „1961 îmi va aduce în faţă nu unul, ci două examene de maturitate: cel pentru absolvirea şcolii medii şi cel pentru admiterea în învăţămîntul superior (...) Vreau să ajung un profesor bun, vreau să dăruiesc din ceea ce am să învăţ altor tineri dornici de învăţătură. Anul 1961 va fi primul meu pas spre împlinirea acestui vis. Şi sper că va fi un pas făcut cu... dreptul".

După cinci ani.

— Îţi mai aduci aminte de cele declarate ziarului nostru în 1960?

— Desigur, Şi încă cu plăcere. Era unul dintre primele interviuri care mă solicita.

— De atunci?

— Foarte multe.

— Îmbrăcaseşi pentru prima oară tricoul de campion al ţării la şah...

— Şi apoi încă de trei ori.

— Visai atunci — aveai doar 16 ani — să-ţi treci cu bine examenul de maturitate şi, în plus, să reuşeşti la facultate. Ţi-ai realizat dorinţele?

— Eu aş fi pus altfel întrebarea: Atunci trebuia să iei „maturitatea" Dar acum? „Examenul de stat" aş fi răspuns.

— Gîndeşti exact, geometric. O nouă teorie euclidiană?

— Nicidecum. Sînt doar filolog. Lucrarea mea de stat se numeşte „Clasicism şi romantism la Mihai Eminescu".

— Interesant, şi cu şahul?

— Plec la Hastings, în Anglia. Am mai fost acolo.

— Ştiu. Rîndul trecut a fost foarte bine: locul II după Keres şi înaintea lui Gligorici şi a altor mari maeştri. Se poate şi mai mult.

— Da, dar e un turneu foarte tare...

— Bine, dar eşti primul român care a obţinut titlul de mare maestru internaţional. Titlul obligă.

— Ca şi titlul de campion al lumii la juniori.

— Un pronostic pentru calificări?

— Îl ţin doar pentru mine. E încă prea devreme.

— Ai păşit întotdeauna cu dreptul.

— Da, dar acum e şi mai greu.

— Uiţi de Petrosian? A început şi el prin a fi campion al lumii la juniori. Acum e în posesia titlului absolut. Ce zici?

— ...

La celălalt capăt al firului de telefon Florin Gheorghiu tăcu doar cîteva clipe. Îl iscodesc:

— Ce zici, atacăm?

— Trebuie!

Ultima replică — cred — o anticipasem. Sau poate că...

Semnificaţia unei nemulţumiri

Mă gîndeam atunci, cînd urmăream pe hartă itinerariul străbătut de cîteva dintre creaţiile filmice româneşti, dar şi călătoria recent încheiată a unuia dintre protagoniştii lor (Cannes, la renumita confruntare cinematografică mondială, Accapulco, la „festivalul festivalurilor cinematografice" şi, în sfîrşit, Paris, la spectacolul de gală prezentat de cinematografia noastră), că Victor Rebengiuc trebuie să fie un om foarte mulţumit de succesele sale. În bună parte aşa şi stau lucrurile.

— În cei cinci ani am parcurs un drum al afirmării mele care atunci, în 1960, m-ar fi mulţumit deplin. Astăzi însă ceea ce am realizat mi se pare insuficient şi asta nu dintr-o falsă modestie, ci dintr-o mai matură conştiinţă a utilităţii sociale a artei pe care o slujesc. Teatrul nostru este chemat să fie o tribună a dezbaterilor pătrunzătoare a condiţiilor esenţiale ale existenţei, să dea expresie la rampă năzuinţelor fierbinţi ale minunaţilor noştri contemporani. Visez de multă vreme să pot juca acel rol care să mă identifice total cu un asemenea om. De obicei succesele mele teatrale — dacă şi cîte au fost — nu le-am realizat în piese contemporane româneşti. Este şi aceasta o altă sursă a nemulţumirilor mele

— Cei cinci ani care au trecut de la ancheta la care aţi fost solicitat sînt pentru dv. plini de succese artistice: Apostol Bologa, protagonistul filmului „Pădurea spînzuraţilor" sau Jerry din „Doi într-un balansoar" sînt doar două dintre creaţiile artistice unanim apreciate.

— Sigur că da. Ele sînt suficiente pentru a măguli micile vanităţi. Dar nu despre asta e vorba ci de faptul că trebuie să facem, întreaga noastră generaţie de tineri actori, mult mai mult. Condiţiile foarte bune care ne-au fost create, talentele actoriceşti care sînt nu numai în teatrele bucureştene dar şi foarte multe în teatrele din provincie, publicul generos şi competent, într-un cuvînt condiţiile esenţiale desfăşurării unei şi mai eficiente activităţi teatrale există. Dezideratul muncii noastre trebuie să fie tocmai depăşirea unor extravaganţe sau sterile căutări — care au loc uneori — şi situarea permanentă pe drumul cel mai scurt spre inimile contemporanilor noştri prin creaţii durabile şi de cea mai bună calitate. Este singurul nostru răspuns al tinerilor actori la părintească grijă cu care sîntem înconjuraţi de partid.

Actorul care în 1960 declara că visează să realizeze cel mai mare rol din viaţa sa („repet — spunea el atunci — *nu sînt mulţumit de ceea ce am făcut şi, ca orice actor, urmăresc şi eu realizarea unui rol mare, important prin profunzimea şi adevărul pe care-l exprimă, prin sentimentele înalte, umane pe care să le transmită spectatorilor, care să fie cel mai mare rol din viaţa mea*"), chiar şi după interpretarea rolului lui Apostol Bologa — realizare cu care se poate mîndri orice actor de film — se dovedeşte de o necruţătoare luciditate cu sine însuşi. Cel mai mare rol de carieră înseamnă un ideal profesional dar şi raţiunea durabilităţii creaţiei. La Victor Rebengiuc seria autenticelor succese artistice este de-abia la început. Chezăşia realizării lor este tocmai această permanentă nemulţumire creatoare.

File festive într-un calendar intim

Răspunzînd anchetei de atunci, inginera Silvia Gheonea îşi mărturisea dorinţa de a continua să muncească în gospodărie, iar, în plus, să continuie să studieze.

— Sînt foarte mulţumită — gîndea atunci, în 1960, tînăra ingineră — **de munca mea în Gostat. Dacă dorinţa mea profesională cea mai mare este să lucrez în Gostat, nici dorinţa mea de a cunoaşte, de a fi pusă la punct cu ultimele cercetări de specialitate nu este mai puţin importantă. Nici cînd am terminat facultatea, şi cu atît mai puţin acum** — îşi rezuma în 1960 programul viitor de realizat — **nu am considerat institutul ca un capăt al anilor de studiu. Sînt din ce în ce mai convinsă că izvorul multor succese stă în ceea ce ne spunea cîndva unul din profesorii noştri, lectura activă. În meseria noastră, expresia înseamnă permanenta confruntare dintre înţelepciunea cărţii şi practica profesiei. Este o dialectică cu înzecite foloase şi bucurii profesionale la care n-aş renunţa niciodată.**

Revenind după cinci ani la G.A.S.-ul din comuna Şerbeşti, am aflat de la Vrinceanu Dumitru, secretarul comitetului U.T.C. din gospodărie, că inginera Silvia Gheonea a fost transferată la G.A.S.-ul din Letea Veche şi, în plus, este lectoră la facultatea de ştiinţe naturale a Institutului pedagogic de 3 ani din Bacău.

Am reuşit s-o găsim tîrziu, dincolo de pragul serii, cînd ultimele ore de la Institut luaseră sfîrşit. Explicîndu-i scopul vizitei noastre, ne-am manifestat dorinţa de a afla drumul pe care l-a parcurs în aceşti cinci ani. Avea multe să ne spună. Pe măsură ce vorbea, chipul cu uşoare urme de oboseală i se însenina, căpăta o frumuseţe domoală, destinsă. Se mărturiseşte febril, deşi mai păstrează tonalitatea tărăgănată, proprie oamenilor din Moldova de sus. Esenţializînd, cei cinci ani care au trecut i-au adus în viaţa ei bucurii profesionale deosebite:

— Din 1961 lucrez la secţia Şerbăneşti a G.A.S.-ului Letea Veche, iar de anul trecut răspund de centrul de preamestec de furaje proteino-minerale de la Letea Veche, care aprovizionează toate G.A.S.-urile posesoare de sectoare de îngrăşare a porcilor. Cu ajutorul acestui mod de alimentaţie, în acest an în sectorul gospodăriei unde funcţionează acest centru de care răspund s-au obţinut sporuri de îngrăşare a porcilor de 580 grame zilnic faţă de 520 grame cîte erau planificate.

Din lunga explicaţie de specialitate, reţin că sporul obţinut prin această alimentaţie dirijată înseamnă un plus de 70 000 kg de carne smulse naturii prin invocarea chimiei

— În aceşti cinci ani — îşi continuă inginera mărturisirile — **am trăit multe, foarte multe bucurii. Pe lîngă cele două preocupări profesionale, care-mi procură zilnic satisfacţii, calendarul meu personal din aceşti ani are nenumărate file de sărbătoare. Dintre ele, ziua cînd am fost primită în partid, în 1962, a fost cea mai emoţionantă.**

Retrăieşte la aceeaşi temperatură emoţiile de atunci, cînd venind în faţa comuniştilor şi rememorîndu-şi viaţa, tînăra ingineră a găsit în cuvintele calde ale tovarăşilor nu numai răsplata eforturilor ei în muncă dar şi încrederea lor concretizată în acordarea în unanimitate a înaltului titlu de comunist.

— Am înţeles atunci în acea zi memorabilă, că trebuie să răspund încrederii tovarăşilor mei cu eforturi şi mai mari. Ca ingineră şi comunistă, mai ales în prezent, îmi revin în gospodărie sarcini mult mai mari, cărora trebuie să le fac faţă. În anul acesta, partidul a pus în faţa lucrătorilor de pe ogoare sarcini deosebite prin realizarea cărora agricultura noastră socialistă va cunoaşte o nouă ascensiune. Gospodăria în care muncesc ca ingineră a obţinut în 1965 rezultate foarte frumoase, fiind gospodărie fruntaşă. Sub aspect financiar, am obţinut 2 000 000 lei în plus faţă de beneficiile planificate. Dar se poate şi mai mult. Mobilizaţi de cuvîntul partidului, ne-am angajat ca în viitor succesele noastre să fie mult mai mari.

Ascultînd-o încercam să aflu ce dă atîta siguranţă evoluţiei inginerei. Este conştiinţa utilităţii ei sociale. Drumul pe care l-a parcurs absolventa din prima promoţie de ingineri zootehnişti pe care a dat-o Iaşul depăşeşte condiţia unei singure, izolate existenţe. Semnificaţiile ei capătă expresia căilor larg deschise, spre afirmare, unei întregi generaţii.

Descoperind în tinerii anchetaţi atunci, dimensiunile visurilor unei întregi generaţii, autorii reportajului amintit notau în concluzia paginii: „...ceea ce uneşte aceste gînduri, rostite în prag de an nou, este încrederea nestrămutată, optimistă, în împlinirea lor, faptul că toate au ca temelie minunata viaţă a poporului nostru de azi, faptul că ele izvorăsc dintr-o însufleţitoare dorinţă de dăruire a întregii puteri a mîinilor şi minţilor pentru cauza înfloririi patriei noastre socialiste, este recunoştinţa fierbinte pentru partidul nostru drag, cel ce a făcut ca toate visurile frumoase ale tinereţii noastre să rodească neînchipuit de bogat".

Reîntîlnindu-i după cinci ani, bucuriile care au intrat în viaţa lor, faptele de muncă ai căror autori sînt, depăşesc condiţia unor destine individuale, izolate, căpătînd semnificaţiile majore ale destinului colectiv al întregii generaţii tinere. La strung sau pe băncile liceului seral sau ale amfiteatrelor, la rampă sau pe ogoare, în laboratorul de cercetări sau apărînd culorile patriei în competiţiile internaţionale, fiecare dintre ei a simţit din plin ajutorul permanent şi substanţial al partidului în afirmarea plenară a capacităţilor lor creatoare. Drumul acestor destine este de fapt drumul întregii lor generaţii!

Reportaj-anchetă de **VARTAN ARACHELIAN**

Crestăm adînc în răboiul vremii : însemne de rod și bucurie. Într-adevăr, anul de care ne despărțim are bogate temeiuri să rămînă înscris cu litere de aur în cronica izbînzilor noastre dobîndite sub steagul Partidului Comunist Român. In 1965 s-au avîntat spre boltă, ca săgeți ascuțite, uzine și fabrici între zidurile cărora a și început să se producă, spre puterea și bogăția patriei ; or, data ctitoriei lor nu va fi uitată. In 1965 au avut loc evenimente cu prelungi ecouri în istoria noastră ; din generație în generație ele vor fi evocate și nici anul care le-a văzut și le-a trăit nu va fi dat uitării.

Iar dacă am ales doar cîteva imagini dintre atîtea, gîndul și inima cititorului vor întregi lesne cronica...

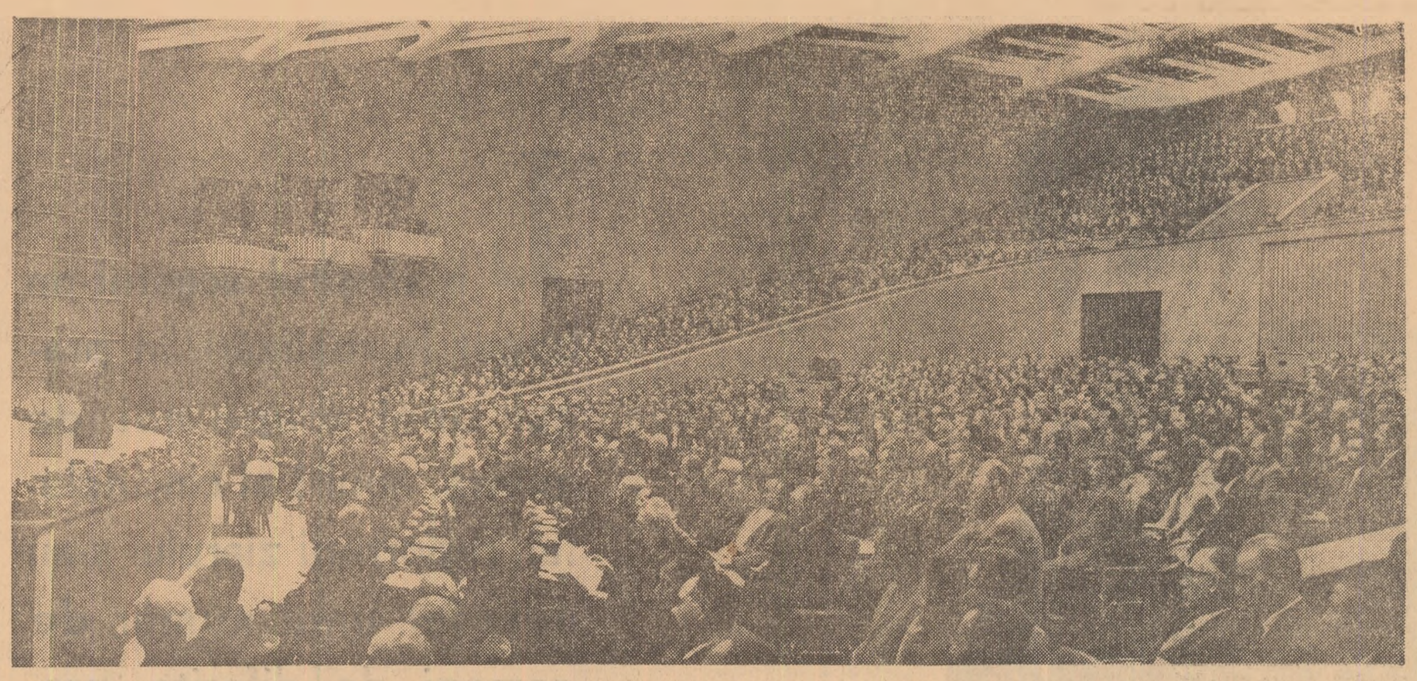

Congres, înscris cu litere de aur
în inimi, în istorie, în timp,
oglindă a atîtor biruințe
și proiector ce taie drum în mîine,
imens magnet al conștiinței noastre
și arc incandescent de energie,
tot ce vom răsădi și vom clădi
în tine o să-și aile temelia,
și peste bolta anilor vor arde
solar, nemuritoarele-ți stindarde.

IMAGINI '65

Aceasta este clipa : s-a născut
Republica Socialistă România.
E-o clipă ca un pisc al unor munți
de încercări eroic biruite,
e soarele izbînzii peste fruntea
poporului și-a celor ce-l conduc,
e cîntecul de bucurie al apei
izvoarelor și rîurilor țării
ducîndu-se cu vestea către mare
și, dacă vreți, mai este și privirea
urmașilor, acele generații
ce se vor naște pe acest pămînt
străvechi, bogat, demn, liber, neînfrînt...

O mie nouă sute
șaizeci și cinci —
memoria îl va găsi
mereu
rămas în timp precum
un semn de carte,
o mie nouă sute
șaizeci și cinci —
nai din coloane
albe, argintii,
în care fierb
licorile chimiei
cîntînd reîntîlnirea
cu pămîntul,
o mie nouă sute
șaizeci și cinci —
întîia răsuflare a uzinei,
motoare izbucnind
întîia oară
în prelungirea mîinii
omenești,
o mie nouă sute
șaizeci și cinci —
termocentrala pare
un soclu vast
pentru statuia omului
constructor
fantastic desenat
pe cerul țării.
...De-aceea, vezi,
ca-n ziua ta dintîi,
an care ai fost,
tu vertical rămîi !

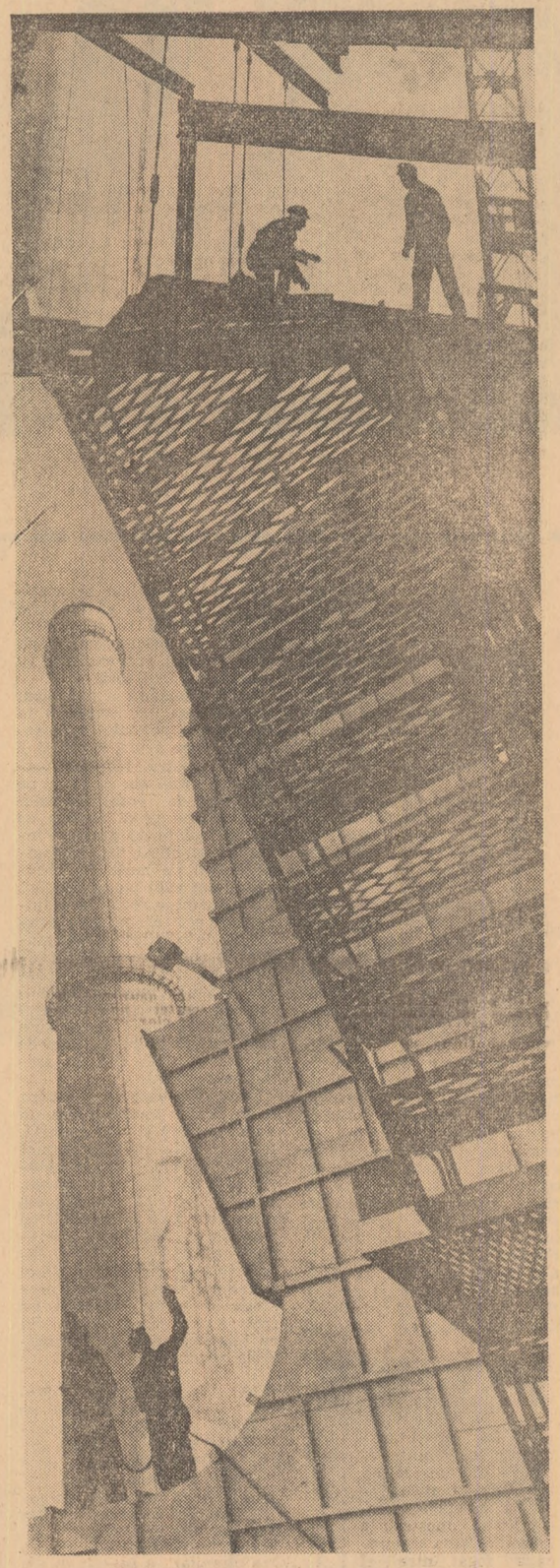

În fiecare spic e o poveste,
în lan însăși istoria-o găsești,
istoria contemporană, mamă
a celor trei surori îngemănate
pe veci — știința, tehnica și munca —
și iată, sună clopotul recoltei.
Pămîntule cu pletele de aur,
pămînt mireasă, strălucind, iubind,
îți deslușim a mulțumirii șoaptă,
sfiala fericitului tău gînd
la ceasul sfînt cînd te prefaci în pîine :
„Sînt darnic azi, voi fi mai darnic mîine".

Și tot în anul ce-a rămas în urmă
un roi imens de ucenici deprinse
mărețul prometeic meșteșug
de a reține flacăra. Aceasta
se cheamă-n zeci de feluri, tot atîtea
cîte frumoase meserii există.
Ei au primit ștafeta de la maiștri
la pragul dintre școală și uzină,
acel Arc de Triumf ornat cu flori
sub care adolescenții se schimbă-n muncitori.

Versuri
de
ȘTEFAN IUREȘ

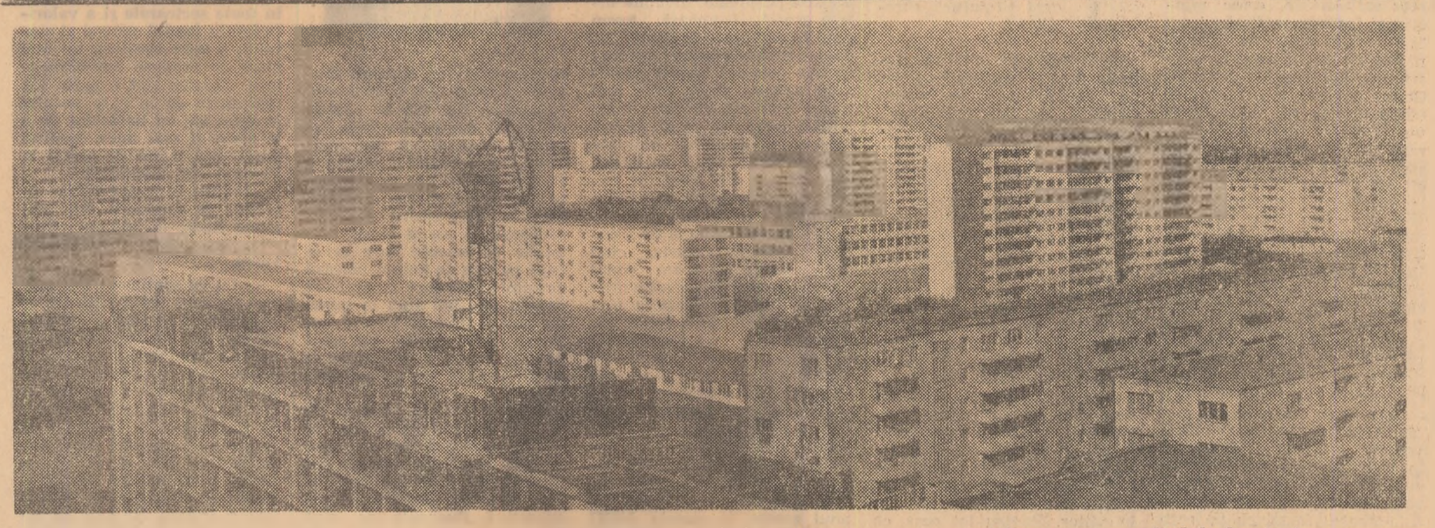

La început a fost o macara !
Ba nu, la început a fost voința
de-a face oameni fericiți, această
parțială definiție a luptei,
ori poate mai întîi a fost un plan
desfășurat cu mult peste planșeta
tovarășilor proiectanți, la scara
1/1, ori a fost un vis...
E mult mai cert s-afirmi ce este azi,
pe-aici ce se aude, bunăoară —
un clinchet de tacîmuri și pahare,
un foșnet lung de cărți, un val sonor
de muzică (ușoară, grea, ce-ți pasă ?)
mici zgomote, andrelele bunicei
ciocnindu-se, dar mai presus de toate
rîs de copii, zburdalnic rîs, o ploaie
de hohote copilărești căzînd
de undeva, de la etajul nouă,
spre Anul Nou, spre ziua veșnic nouă.

La sfîrşitul acestui an bogat în realizări, în pragul unei etape noi de muncă, anul 1 al cincinalului, reporterii ziarului s-au adresat unui număr de oameni de diferite profesii, făuritori de bunuri materiale şi spirituale, solicitîndu-i să-şi împărtăşească gîndurile şi sentimentele cu care întîmpină noul an.

SLAVĂ ŢIE, PARTID COMUNIST ROMÂN,

Ea însăşi un mare şantier, Capitala este teritoriul pe care se află, printre altele, şantierul unui important edificiu al industriei energetice româneşti: Termocentrala Bucureşti — Sud. Reporterului care s-a dus acolo i-a fost destul de greu să se hotărască cui anume să-i pună întrebarea „Cu ce sentiment încheiaţi acest an?". Aşa încît, în cele din urmă s-a apropiat la întîmplare de unul dintre tinerii constructori, **Bratu Mihalache** *montor de turbine, şef de echipă la turbogeneratorul 2.*

„Un şantier ca al nostru reprezintă un exemplu semnificativ pentru ritmul de dezvoltare al industriei noastre, pentru ritmul în care se lucrează în industrie, pentru atmosfera de satisfacţie şi de optimism care domneşte în rîndul oamenilor muncii. Eu ştiu bine acest lucru. Am mai lucrat şi pe alte şantiere, la Paroşeni, la Bucureşti şi în alte locuri, am văzut, ca să zic aşa, cu ochii mei cum se ridică peste tot noi şi noi obiective industriale, am participat

la construcţia lor şi am trăit, alături de multe colective de muncă, bucuriile unor succese mari în industrializarea patriei...

La sfîrşitul unui an în care dezvoltarea industrială a ţării a căpătat perspective noi cu o importanţă atît de mare pentru înflorirea patriei, sporesc satisfacţiile, cresc mîndria şi încrederea fiecărui om al muncii în succesele viitoare. A fost un an luminos în istoria poporului nostru, prin tot ce s-a realizat şi prin tot ce s-a proiectat să se realizeze în viitor. De pildă, mie, constructor în ramura energeticii, perspectivele dezvoltării acestei industrii, prevăzute în Directivele Congresului al IX-lea — este vorba de acele mari şi numeroase noi centrale termo şi hidroelectrice — îmi dau acum, la început de cincinal, sentimentul că atunci cînd a prevăzut un program de o asemenea amploare şi exactitate, partidul s-a bizuit pe hotărîrea, pe hărnicia şi pe priceperea noastră, a constructorilor energeticieni. Simt, asadar — ca să răspund mai direct la întrebarea dumneavoastră — acum, cînd trecem la înfăptuirea acestor prevederi, mîndria pentru încrederea care mi se acordă, mîndria pentru imaginea pe care o va căpăta ţara noastră atunci cînd vom realiza tot ce s-a prevăzut.

— Ne puteţi vorbi despre un bilanţ al muncii dumneavoastră în anul care a trecut?

— Tocmai voiam să continui, spunîndu-vă că la toate aceste gînduri se adaugă şi acelea care privesc satisfacţia unei munci rodnice, aici pe şantier, în anul 1965.

Echipa noastră a participat la montarea şi punerea în funcţiune a primului turbogenerator care acum, îl vedeţi şi dumneavoastră, mergem perfect. Pe urmă am reuşit să ne apropiem de pornirea celui de-al doilea grup. Sîntem cu 3 luni înainte de grafic. Pentru noi, montorii, asta înseamnă destul de mult. Se cheamă că am avut un an rodnic...

Pentru mine, ceva foarte important este că am luat examenul de admitere şi sînt student în anul I, seral, la Facultatea de tehnologie a construcţiilor de maşini... Este unul din evenimentele din viaţa mea personală — aşa cum fiecare dintre tovarăşii mei de muncă au trăit cîte un asemenea moment.

Anul care vine va fi pentru mine, pentru tovarăşii mei, un an de muncă şi mai rodnică, pune în faţa noastră sarcini sporite pe care sîntem hotărîţi să le îndeplinim cu succes. Întîi şi întîi că ne aşteaptă o lucrare grea: turbinele cu gaze. Va trebui să învăţăm, şi efortul ăsta îl facem cu toţii. Noi sîntem tineri şi n-avem voie să rămînem cu nimic în urma tehnicii, nu trebuie să pierdem nimic din ce intervine nou în specialitatea noastră...

Cartierul Floreasca este, de departe, dominat de o clădire paralelipipedică, care se impune prin pereţii ei uriaşi, aproape în întregime din sticlă. Aici îşi are sediul un mare „Grup de automatizări" reunind cîteva institute, plus un număr de ateliere în care lucrează oameni de toate profesiile, de la muncitori pînă la specialişti cu renume în tehnica românească.

Pe una dintre uşi citim: Doctor docent inginer **Constantin Belea**, *proiectant şef al Institutului de proiectări pentru aparataj electronic şi instalaţii de automatizare. Ce ne poate spune despre 1965 un om cu o atît de bogată titulatură ştiinţifică?*

— Se foloseşte, cînd se vorbeşte despre Institutul nostru, un calificativ care nu-mi displace: „copil teribil". Institutul are, într-adevăr, luat în ansamblu, rolul unei maşini cibernetice capabilă să dea răspunsuri la cele mai diverse probleme ale industriei de toate tipurile, meritul lui constînd în aceea că depune eforturi pentru a aduce, prin automatizare, întreprinderile mai vechi la randamentul modern şi, în acelaşi timp, de a face ca ritmul de lucru în noile întreprinderi să ţină pasul cu cerinţele viitorului. Ca pe ecranul unui uriaş oscilograf, noi înregistrăm aici întregul puls al dezvoltării tehnicii româneşti, avînd o imagine foarte concretă, sintetică şi revelatoare a uriaşului proces de industrializare socialistă, nu numai în prezent, dar şi în viitor. Pentru tot ceea ce se construieşte sau reprezintă înnoire în construcţii de maşini, chimie, siderurgie, textile, petrol etc., etc., institutul pregăteşte din timp multe din procesele de automatizare.

Încerc să cuprind imaginea tuturor fabricilor, uzinelor la care şi noi am lucrat şi-mi dau seama că este foarte greu s-o fac: încheiem anul cu sentimentul că am obţinut realizări preţioase care se leagă direct de obiectivele stabilite de Congresul partidului pentru dezvoltarea industriei în anii cincinalului. În atelierul în care lucrez am trecut la automatizările complexe şi, personal, mă bucur că am participat direct la elaborarea unor proiecte care au ca scop automatizarea calculelor eficienţei economice în vederea conducerii operative a proceselor tehnologice în industria siderurgică (Hunedoara şi Galaţi).

Anul 1966 îl începem cu proiecte şi mai mari, printre care introducerea calculatoarelor electronice în dirijarea directă a proceselor de producţie. Şi acesta este doar un amănunt fiindcă sînt alte o mie şi una de treburi de mare complexitate ştiinţifică, care îşi aşteaptă rîndul, sentimentul dominant la trecerea dintr-un an în altul fiind pentru noi de multă vreme acela că niciodată nu ne-am încheiat definitiv treburile, că ne aşteaptă mereu alte şi alte proiecte. Este deosebit de încurajator pentru un cercetător, faptul că în munca lui nu există întreruperi, că este mereu solicitat. Aş spune că acesta este sentimentul ideal pentru un om de ştiinţă şi noi ştim că datorăm această bucurie a propriei realizări politicii înţelepte de industrializare desfăşurată cu o atîta amploare în ţara noastră.

Privim de la etajul 10. În imediata apropiere a clădirii paralelipipedice, pe patinoarul artificial are loc un spectacol încîntător: sute de tineri descriu arabescuri sub lumina neobişnuită a acestei zile de iarnă. Ne apropiem de cîţiva dintre ei şi-i invităm la o scurtă convorbire.

Discută degajat, matur. Le stă foarte bine.

— Noi, ne-a spus **Vasile Lupulescu**, în numele celor doi colegi ai săi veniţi în grupul nostru, am devenit în anul acesta elevi ai clasei a IX-a la Liceul „George Coşbuc". Aceasta a fost desigur, o mare bucurie personală. Învăţăm într-o şcoală frumoasă, avem condiţii excelente de studiu. La nenumăratele eforturi pe care le face partidul nostru pentru a ne asigura nouă, celor mai tinere generaţii ale ţării, toate posibilităţile pentru a deveni oameni cu cunoştinţe multiple şi deosebit de utili societăţii, s-a adăugat din acest an, extinderea distribuirii gratuite a manualelor şcolare şi în clasele liceale. În prima zi de şcoală din toamna aceasta, cînd am intrat în clasă am văzut teancurile de cărţi oferite gratuit de stat. Ne aflam în faţa uneia din multiplele dovezi ale grijii cu care este înconjurată în patria noastră generaţia tînără. Aparent, cărţile pe care le primeşte un elev nu reprezintă o sumă impresionantă dar la scara întregii ţări darul făcut nouă, elevilor, în acest an este impresionant. Am reţinut cîteva cifre copleşitor de convingătoare: s-au distribuit anul acesta în clasele I—XI 24 000 000 cărţi, iar valoarea manualelor distribuite pentru prima oară elevilor de liceu se ridică la 130 000 000 lei. Şi aceasta se va repeta an de an, şi în valori din ce în ce mai mari, proporţional cu creşterea numărului de elevi. Este un motiv în plus pentru care păşim în noul an cu hotărîrea de a obţine rezultate cît mai bune la învăţătură.

Începutul iernii i-a găsit pe cooperatorii satelor ţării animaţi de dorinţa de a contribui la înfăptuirea politicii partidului în agricultură. Despre acest lucru menit să ridice ţărănimea pe o nouă treaptă a civilizaţiei socialiste, ne-au vorbit cu dragoste adîncă, tineri şi bătrîni.

Întîi să vă facem cunoştinţă cu Ion Mihalache din Colibaşi, un bătrîn pe care reporterul l-a întîlnit pe Piaţa 1848 din Bucureşti. Primul său gest, pornit dintr-o tradiţională mîndrie pentru rodul pămîntului, a fost acela de-a ne pofti să ne bucurăm ochii de belşugul de fructe şi legume din marea piaţă bucureşteană. Am înţeles îndată sensul aluziv al invitaţiei.

— Tot ce vedeţi aici avem din belşug şi la noi, la Colibaşi. Cîmpia Bărăganului, înflorită prin munca noastră, a legat, în acest an, rod bogat. Am lucrat cu chibzuinţă şi grijă gospodărească şi am adunat la vremea culesului, grîul de aur şi porumb pîine pentru noi şi pentru ţară. Bucuria ne stă pe mese şi în inimă. În săptămîna aceasta, care, la noi, se nu-

meşte a săniilor, oamenii făuresc planuri noi pentru anul care vine. Noi toţi ne simţim datori să cumpănim bine lucrurile — şi cu atît mai mult acum, cînd Partidul nostru a stabilit măsuri atît de înţelepte pentru creşterea şi bunul mers al agriculturii. Statutul cooperativei, ca şi toate celelalte documente care se ocupă pe larg de munca noastră exprimă încredere şi preţuire pentru noi, îmi stau la inimă nu numai mie, ci tuturor celor pe care-i cunosc din satul meu, şi despre care văd că se scrie în ziare ori se vorbeşte la radio.

Eu împlinesc la anul 65 de ani. Bătrîneţea îmi e, cum se spune, asigurată, iar cele spuse mai înainte de mine le pot spune la fel şi cei trei copii ai mei care, toţi, muncesc în cooperativă. Bucuriile lor sînt bucuriile mele: fiecare are casă mîndră, înavuţită, toţi copiii lor, nepoţii mei, sînt la şcoli. Vreau să spun că toată familia mea, cu copii, nepoţi avem bucurii multe şi trainice care pornesc din grija partidului şi statului pentru ţărănime.

...Într-adevăr, semnele anului ce vine sînt şi pentru ţărănime străluminate de bucurii şi satisfacţii, de hotărîrea de a da viaţă îndemnurilor partidului.

Asemenea semne ne sosesc zilnic din toată ţara, din nenumărate cooperative agricole de producţie. Reporterul a reţinut pentru ancheta aceasta doar mărturisirile cîtorva dintre harnicii lucrători ai ogoarelor. Răsfoind carnetul, de fiecare dată primul cuvînt scris e acelaşi: mulţumire. Fireşte, a urmat întrebarea: „care e izvorul mulţumirilor?"

Ne-a răspuns, printre mulţi, **Petre Martinescu**, îngrijitor de vaci la cooperativa agricolă de producţie din Viişoara, raionul Negru Vodă:

— În satul nostru, aflat la marginea raionului, mai mult de jumătate din case sînt noi, fiecare al patrulea cooperator are televizor, încît deasupra acoperişurilor a apărut o adevărată pădure de antene. Semnele vieţii noastre azi se văd de departe. Şi dacă am compara rezultatele obţinute de noi în fiecare an al şesenalului am avea un sugestiv grafic al creşterii puterii economice a cooperativei noastre şi al nivelului de trai al membrilor ei. Toate aceste realizări ale noastre înseamnă, într-un cuvînt, muncă. Munca este adevăratul şi preţiosul izvor al mulţumirilor noastre.

Prin îndrumările înţelepte ale partidului munca noastră capătă direcţii clare şi luminoase. E vorba de o etapă superioară a organizării acestei munci. Lucrăm avînd clar în faţă în fiecare clipă, ţelul fiecărei acţiuni. Şi asta ne dă siguranţă. În plus ne străduim, învăţăm, deprindem lucruri noi. Cooperativa noastră agricolă a obţinut anul acesta rezultate care contribuie la întărirea ei economico-organizatorică. Iată, de exemplu: am obţinut peste 2 700 kg grîu şi peste 3 500 kg porumb la ha, cu mult peste prevederile stabilite de noi, ferma de vaci a înregistrat o creştere de la începutul anului şi pînă acum de 246 capete, producţia de lapte fiind de aproape 2 000 litri la fiecare vacă. De asemenea, valoarea zilei de muncă s-a ridicat într-un singur an de la 35 lei la peste 40 lei, ca urmare a creşterii producţiilor în toate sectoarele şi a valorificării la fondul central al statului, a unor cantităţi tot mai mari de produse agroalimentare. Acestea sînt o parte din realizările de la care pornim în noul an, cu hotărîrea de a le spori şi mai mult, urmînd programul trasat de partid la Plenara din noiembrie.

...Sîntem la cooperativa agricolă de producţie din comuna Radovan, raionul Craiova. Interlocutor: **Alexandru Voicu.**

— Cu ce sentiment mă despart de anul 1965? Ştiu eu, aş spune chiar că într-un anumit fel nici nu mă despart de el. '65 înseamnă pentru mine, şi pentru toţi cooperatorii din comuna noastră, începutul unei etape de muncă deosebit de însemnate — trasată cu claritate în Plenara din noiembrie a C.C. al P.C.R. — pentru o agricultură modernă, bazată pe mecanizare, chimizare şi irigaţii. Ne dăm seama că munca noastră trebuie desfăşurată cu şi mai multă pasiune, după un plan ştiinţific, acela pe care ni l-a dat partidul. Iată, aici la noi, ne-am unit chiar de acum eforturile pentru amenajarea irigaţiilor pe o suprafaţă ce va fi de 400 ha. Cooperatori din patru sate vom pune umăr la umăr pentru realizarea acestei importante lucrări. Întîmpinăm deci anul 1966 cu încredere în munca noastră, izvorul mulţumirii şi al bunăstării.

Documentele partidului vor continua să rămînă izvorul marilor transformări din agricultura cincinalului, al transformărilor în felul de a munci şi de a trăi. Anul viitor este pentru mine un an de punere în practică a noi şi noi planuri, de însuşire temeinică a cunoştinţelor necesare bunului mers al agriculturii aici, în comuna noastră. Şi pentru că toţi oamenii satelor gîndesc ca noi, pentru că pe toţi ne unesc aceleaşi ţeluri, înseamnă că întreaga ţară intră într-un an de muncă înţelept chibzuită, care va da rezultate rodnice.

La Fabrica de mobilă „23 August" din Tg. Mureş, reporterul a notat gîndurile tînărului **Bela Molnar.**

Anul 1965, bogat în evenimente şi realizări, se apropie de sfîrşit şi noul an, primul din cincinal, bate la uşă. Părăsim anul 1965 cu sentimentul mîndriei pentru tot ceea ce a înfăptuit poporul nostru, sub conducerea partidului, cu sentimentul siguranţei în ziua de mîine, fiindcă avem — pentru anii ce vin — un program cutezător şi realist, program elaborat de Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român.

De fapt, noi muncitorii de la Fabrica de mobilă „23 August" am şi încheiat anul; la 24 decembrie sarcinile de plan pe 1965 au fost îndeplinite. Colectivul de muncă al întreprinderii noastre a realizat în 11 luni economii peste plan în valoare de 1.294.000 lei şi beneficii suplimentare în valoare de 920.000 lei, depăşindu-se cu mult angajamentele luate în întrecerea socialistă.

Lucrez de peste 3 ani în fabrică, la secţia de mobilă fină. La 27 decembrie secţia noastră a livrat ultimul lot de mobilă pentru export, prevăzut în contract. Acum, atît eu cît şi tovarăşii mei, ne gîndim la anul ce vine. În 1966 producţia globală a întreprinderii noastre va creşte cu 10,5 la sută, iar producţia secţiei noastre va creşte şi mai mult. Diversificarea producţiei, asimilarea de noi tipuri de mobilă, trecerea — pe scara întregii întreprinderi — la un finisaj de calitate superioară va cere valorificarea tuturor rezervelor de care dispune producţia, însuşirea unei înalte calificări. În ce mă priveşte, mă voi strădui să fiu — la locul meu de muncă — la înălţimea aşteptărilor.

Avem tot dreptul să fim mîndri şi încrezători în viitor. Avem o patrie bogată şi frumoasă, în care toţi oamenii, fără deosebire de naţionalitate, au drepturi şi îndatoriri egale, posibilităţi nelimitate de realizare a celor mai îndrăzneţe visuri. Avem un partid înţelept — Partidul Comunist Român — care ne conduce spre culmile civilizaţiei şi progresului.

Am 21 de ani, şi deci, cum se spune, am în faţă toată viaţa. Mă străduiesc să fructific toate posibilităţile ce mi s-au creat ca tînăr muncitor. Sînt în clasa a X-a la liceul seral. În anul ce vine — 1966 — voi fi în clasa a XI-a. Dar, pentru mine învăţătura nu este un scop în sine. Muncesc, învăţ ca să fiu folositor scumpei noastre patrii — Republica Socialistă România. Mă voi strădui să fiu şi de acum înainte la înălţimea aşteptărilor la locul meu de muncă, să-mi îmbogăţesc necontenit cunoştinţele profesionale, aşa cum i se cere unui tînăr înaintat al zilelor noastre.

O apăsare pe butonul soneriei, uşa se deschide şi iată-ne în camera de lucru a scriitorului **Marin Preda.** *E după-amiază; ceas de răgaz într-o dulce penumbră, cu manuscrisele puse, deocamdată, în ordine, alături. Neaşteptînd oaspeţi, dar frust ospitalier, autorul „Moromeţilor" ascultă întrebările noastre.*

— Am net sentimentul — ne-a spus scriitorul, că într-adevăr în acest an s-au în-

tîmplat evenimente foarte importante pentru ţara noastră. Nu sînt specialist în problemele economice sau în alte ramuri ale ştiinţei, totuşi îmi dau seama că evenimente de o aşa mare importanţă cum au fost Congresul al IX-lea al partidului, Sesiunea Marii Adunări Naţionale, care a adoptat noua Constituţie, toate dezbaterile care privesc dezvoltarea agriculturii şi ale progresului ştiinţei româneşti, au o importanţă enormă pentru dezvoltarea noastră în viitor. Sînt, prin profesiunea mea, legat de truda zilnică la masa de scris. dar nu pot să nu trăiesc, împreună cu toţi aceia ce înfăptuiesc planurile trasate de partid, bucuria creşterii de la an la an a potenţialului economic al ţării noastre. Nu sînt un adept al poetizării unor fapte ale realităţii — cum ar fi construirea unor fabrici noi, a unor centrale electrice noi — care sînt mai frumoase sub chipul lor adevărat, totuşi, dacă privesc înapoi şi înainte, în timp, trecerea dintre ani îmi dă, de fiecare dată, sentimentul pe care ţi-l poate da numai călătoria de-a lungul unui fluviu grandios care, pe măsură ce înaintează spre mare, îşi sporeşte apele, devine mai lat, mai adînc, mai puternic. Acest sentiment îl încerc şi acum înainte de intrarea în 1966 şi dacă ar fi să caut să-mi dau seama de unde vine această impresie nu mi-ar fi greu, nici mie, nici oricui, să rememorăm marile proiecte pe baza cărora România se va dezvolta în următorii cinci ani.

Am avut satisfacţia, în miezul verii anului 1965, de a mă număra printre scriitori care au participat, ca invitaţi, la lucrările Congresului al IX-lea al P.C.R. Am fost, aş putea spune, martor la acea clipă unică în care se poate vedea naşterea unor noi izvoare care vor face să crească şi mai puternic fluviul mare cu care asemuiam ritmul de dezvoltare al ţării în continuu progres. M-am numărat printre aceia care au ascultat cuvintele secretarului general al partidului nostru adresate scriitorilor, chemarea înflăcărată de a oglindi în operele lor viaţa poporului român, succesele sale economice şi artistice, dezvoltarea omului, locuitor al acestor străvechi meleaguri, în condiţiile socialismului. Îmi exprim convingerea că scriitorii vor răspunde acestei înalte chemări cu opere care să fie, într-adevăr, pe măsura epocii pe care o trăim.

Zi de lucru în redacţia „Gazetei literare". Deschidem uşa secţiei de poezie şi, cîteva minute, tînărul poet **Nichita Stănescu** *ne vorbeşte cu însufleţire despre căutările şi realizările lui şi ale colegilor săi de generaţie, concretizate în cărţile publicate în anul 1965. Anul poetic editorial a fost bogat, o serie de tineri poeţi au trezit deosebitul interes al cititorilor şi criticii. Iată motive pentru care ne pare justificată dorinţa poetului intervievat de a ne înfăţişa succint o „viziune a sentimentelor" cu care intră în noul an. Am transcris în carnet:*

— Pentru fiecare om al muncii din ţara noastră anul acesta înseamnă o nouă redimensionare a vieţii: trăim într-o ţară pe a cărei stemă stă scris cu litere de aur, Republica Socialistă România. Un an bogat în realizări potenţate de Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român.

În anul care vine întru cu sentimentul unor febrile căutări în poezie, dar şi cu sentimentul unor realizări. Anul care a trecut mi-a adus bucuria celei mai bune cărţi pe care am scris-o pînă acum şi, în acelaşi timp, bucuria unui an literar deosebit de fecund.

Sper că în viitorul an vom fi întîmpinaţi de apariţii şi mai emoţionante, continuînd valoric ceea ce ne-a dat anul care a trecut.

Bucuriile pline de sevă pe care le trăim la sfîrşitul acestui an sînt roadele muncii tenace şi avîntate a poporului. Îmi îngădui să aştern în răspunsul meu, cîteva rînduri dintr-o poezie:

Laudă şi glorie ţie, cer albastru
al ţării
cer neînourat, cer fertil
acoperit de flori şi chipuri,
iluminîndu-ne
la fel cum gîndul împlinit
într-un lucru,
îl iluminează cu lumină
puternică,
nepieritoare!
Laudă ţie, popor muncitor!
Laudă ţie, Partid Comunist
Român,
Soare în inima noastră aprins!

SOARE ÎN INIMA NOASTRĂ APRINS!

Scriitorul Sütö András a declarat corespondentului nostru din Tg. Mureş:

Abia au trecut cîteva luni de la istoricul Congres al IX-lea al partidului şi iată: planurile sale cutezătoare, deschizătoare de noi orizonturi, au şi devenit conţinutul vieţii noastre cotidiene. Măsurile cu privire la agricultură, lucrările recentei sesiuni a Marii Adunări Naţionale şi printre acestea înfiinţarea Consiliului Naţional al Cercetării Ştiinţifice — sînt tot atîţia paşi pe calea pe care ne-a trasat-o Congresul al IX-lea.

Între timp am ajuns la finele anului şi ne apare în faţă anul unor noi planuri, unor noi frumuseţi şi al unor noi realizări: 1966.

La această piatră de hotar a timpului infinit inima ni se umple totdeauna de speranţe şi încredere. Dar acum simţim însemnătatea şi rezonanţa istorică deosebită a noului an.

Acum, spre sfîrşitul anului, în cursul călătoriilor mele, m-am întreţinut cu muncitori, ţărani despre recentele măsuri ale partidului nostru, despre lucrările sesiunii Marii Adunări Naţionale, despre planul nostru cincinal. Bucuria, încrederea lor au devenit propria mea bucurie şi încredere. Încă niciodată n-am trăit cu toată vigoarea simţămîntul înălţător al dinamismului, al mersului înainte, ca în aceste ultime cîteva luni ale anului. Niciodată n-am privit cum saltă graficul dorinţei şi capacităţii de creaţie ca acum, cînd înfăptuim uriaşa operă de creaţie — Directivele Congresului al IX-lea al partidului. Inimile ne sînt cuprinse de justificată mîndrie în noul an. Republica Socialistă România, sub conducerea partidului său comunist, trece pragul noului an, cu forţe tinereşti, pline de prospeţime, avînd un plan de viitor ştiinţific fundamentat.

Sentimentul bucuriei, pasiunea creaţiei pun stăpînire şi pe scriitori, care vor să fie şi de acum înainte cronicarii mersului victorios al poporului. Pentru că oriunde îşi aruncă privirea în patria noastră, de oriunde îşi alege eroii — pe scriitor îl întîmpină frumuseţi nelimitate, întîmplări de profunde semnificaţii, perspective minunate. A imortaliza, a comprima toate acestea în opere literare la nivelul epocii noastre — iată datoria înălţătoare la a cărei înfăptuire vreau să-mi aduc şi eu contribuţia.

Din viteza maşinii urmărim, ierulîndu-se kilometri în şir, ca-ntr-o peliculă de film turistic, imaginile blocurilor uneia din noile magistrale ale Capitalei. Următorul popas al anchetei noastre? Constructorul! Cel intervievat este o veche cunoştinţă a ziarului, tînărul întîlnit şi la ridicarea palatelor Tiglinei, şi pe şantierele cartierului Giuleşti sau pe Magistrala nord-sud. De data aceasta tînărul Petre Stoicescu era în postura de inginer şef al şantierului „Microraionul 8 B" — Drumul Taberei.

— La fel ca şi mulţi alţi cetăţeni ai ţării noastre — ne-a spus tînărul nostru interlocutor — şi noi, constructorii am încheiat sarcinile de producţie ce ne reveneau în anul 1965. Am reuşit să predăm „la cheie" 6 blocuri cuprinzînd 510 apartamente. Chiar astăzi sînt gata pentru recepţie şi ultimele garsoniere din blocul 8, iar mîine începe recepţia la blocul 9. Ritmul de construcţie este deosebit de accelerat. Realizăm acum mult mai repede decît în urmă cu cîţiva ani, iar calitatea construcţiilor este superioară. Păşim pragul noului an stimulaţi nu numai de ceea ce am realizat, dar mai ales de faptul că ne aşteaptă noi şantiere şi tot atîtea satisfacţii. În cei cinci ani se vor construi circa 300 000 de apartamente ceea ce înseamnă că aproximativ 1 000 000 de cetăţeni se vor muta în apartamente noi.

— *Cu alte cuvinte un milion de mulţumiri adresate constructorilor.*

— Dacă vreţi, adăugă zîmbind inginerul Petre Stoicescu. În 1966, şantierul pe care-l conduc are de executat în microraion un bloc cu 320 de apartamente. Scadenţa? 30 iunie. Paralel vom termina construcţia complexului comercial din acest microraion cu 18 unităţi şi un garaj subteran pentru 100 autoturisme. Nu poate fi dorinţă mai firească pentru un constructor decît să aibă de înfăptuit asemenea lucrări moderne. De aceea păşim în întîmpinarea noului an cu atîta nerăbdare — încheie vechea noastră cunoştinţă, constructorul, reîntorcîndu-se la problemele şantierului.

Manea Drăghici este unul dintre cei 250 de ingineri agronomi pregătiţi la Institutul agronomic Bucureşti care, peste numai două luni, vor pleca, alături de alţi aproape 600 horticultori şi viticultori, de la acelaşi institut, să lucreze pe ogoarele patriei în gospodăriile de stat, în cooperativele agricole de producţie.

— Cea mai mare dorinţă a noastră, a celor ce vom absolvi institutul în 1966, a fost tocmai ca anul 1965 şi cel care urmează să încoroneze munca, studiul, să trecem cu bine pragul examenului de stat. În septembrie şi octombrie am făcut două luni de practică. Ne-am întors la institut cu convingerea că anul ultim de studii trebuie să însemne un an de serioasă concentrare pentru a pleca din facultate cu cunoştinţe care să ne ajute în îndeplinirea sarcinilor care ne revin ca viitori ingineri agronomi. Perioada care a trecut de atunci ne-a întărit şi mai mult această convingere. Documentele de partid privind măsurile de sporire a producţiei agricole ne fac să încheiem anul 1965 cu hotărîrea de a munci cu tot elanul, de a participa cu toată priceperea la îndeplinirea sarcinilor trasate de Congresul partidului. Sentimentul pe care îl trăim cu toţii, studenţii anului V, este un sentiment de tonică încredere în capacităţile agriculturii noastre.

— Concret?

— Învăţăm. Mai avem cursuri încă, dar veniţi seara să vedeţi ferestrele luminate pînă noaptea tîrziu: se lucrează intens, se pregăteşte sesiunea din iarnă. Pînă la 20 octombrie viitor timpul ne este bob numărat. Iată: 4 februarie — începe sesiunea de examene; 15 III—3 VIII — practică în producţie, pregătirea lucrării de diplomă; 15 septembrie — examenul de stat; 20 octombrie — prezentarea la locurile de muncă. Ritmul lui 1966 este, pentru noi, cuprins în efervescenţa acestor răspunderi.

— Planuri personale?

— Să realizez o lucrare de interes strict practic pentru cooperativa agricolă de producţie din comuna Grindu — Bucureşti, comuna în care locuiesc părinţii mei. O socotesc, de fapt, o continuare a activităţii desfăşurată în cercul ştiinţific al facultăţii şi un prim pas spre începutul activităţii ştiinţifice pe care intenţionez să o desfăşor la locul unde voi fi repartizat. Sentimentul cu care încep noul an este, deci, legat, foarte direct de munca noastră viitoare.

Predînd ştafeta muncii şi a succeselor, anul 1965 lasă în uzinele şi fabricile ţării o atmosferă de efervescenţă creatoare... Aceasta a fost impresia dominantă a reporterului care a intrat pe poarta Uzinei „6 Martie" din Timişoara acum la sfîrşit de an. Uzina se află în zilele de după dezbaterea cifrelor de plan, dezbatere care a oferit nu numai prilejul unei judecăţi mature a sarcinilor pentru anul viitor ci şi un temeinic simţămînt de responsabilitate colectivă faţă de îndeplinirea acestor sarcini, de mîndrie colectivă pentru realizările viitoare.

Lăcătuşul Mihai Schwartz cu, care a stat de vorbă reporterul nostru, a împărtăşit gînduri comune tuturor muncitorilor uzinei.

Anul 1965 — spunea el — l-am încheiat şi este firesc să te gîndeşti în clipa asta la ce a adus el patriei tale, poporului, colectivului tău, ţie personal. Sînt multe lucruri, e şi greu să le cuprinzi pe toate...

Ne aşteaptă un nou an de muncă şi este o adevărată bucurie să munceşti atunci cînd în jurul tău se desfăşoară cu patos munca întregului popor, atunci cînd simţi în jur acea atmosferă generală de încredere fermă în partid, cînd eşti integrat în străduinţa întregului popor de a da viaţă unui program atît de bine gîndit pentru înflorirea patriei.

Pentru noi care sîntem muncitori în industrie au avut un ecou puternic acele hotărîri şi prevederi care se referă la continuarea în ritm susţinut a industrializării socialiste, la creşterea nivelului de viaţă al oamenilor muncii, la înflorirea economică a ţării.

Sub ochii noştri se fac toate aceste lucruri, — am să vă dau nenumărate exemple din oraşul nostru, din uzina noastră — şi asta ne face să ne gîndim la cît adevăr există în tot ce prevede partidul, la importanţa pe care o au aceste prevederi pentru economia ţării, pentru viaţa noastră de toate zilele.

Uzina noastră a fost în anul 1965 dotată cu utilaje noi, moderne. Acesta este un proces care a început mai de mult şi care va continua şi în anii care vin. E o înnoire ce se petrece în toate întreprinderile şi face parte din acest vast program elaborat de partid cu privire la dezvoltarea impetuoasă a industriei socialiste.

— Aveţi desigur şi nişte proiecte personale?

— Ca pentru orice muncitor, problema mersului continuu în pas cu progresul tehnic este şi pentru mine deosebit de importantă. Stăpînirea perfectă a tehnologiei motoarelor, studierea unor cărţi despre lucrările de întreţinere iată lucruri care sînt acum în proiectele mele imediate şi care se adaugă faptului că vreau să fiu mereu cu rezultatele muncii mele la nivelul cerinţelor, la nivelul celor mai buni muncitori.

Trecem hotarul poezie, în imperiul sobru al ştiinţei, deşi poate e impropriu să le separăm. Ambele domenii sînt chemate să dea curs liber fanteziei creatoare, elanului constructiv. Partidul a deschis ştiinţei largi perspective.

Ne răspunde la ancheta noastră acad. C. D. Nenitescu.

— Încheiem un an de intensă activitate, de mari şi însemnate succese. În bilanţul rodnic al acestui sfîrşit de an ştiinţa a ocupat un loc de seamă. Ştiinţa noastră a obţinut succese bogate. Dar bucuria noastră este dublată de sentimentul plenar al unor înalte răspunderi patriotice. Sîntem chemaţi să ne aducem contribuţia la ridicarea cadrelor de cercetare. Trebuie să orientăm şcoala noastră în acest sens, să sădim la tineretul nostru conştiinţa rolului social al ştiinţei şi al sarcinilor mari puse de partid, pe care le are de îndeplinit. Iată gîndurile cu care noi, oamenii de ştiinţă cu experienţă şi activitate îndelungată, întîmpinăm Anul Nou.

Industria chimică a ţării noastre a ajuns la un astfel de nivel încît apare necesară, după părerea unanimă, consacrată prin lege, o colaborare mult mai intensă a rezervelor ştiinţifice interne, atît a celor existente în prezent, cît şi a celor ce se pot dezvolta destul de uşor pe bazele solide create în aceşti ani. E nevoie de mai mult efort, de mai mult entuziasm, de mai multă gîndire creatoare. Avem datoria — o datorie faţă de partid şi popor — să ne aducem o contribuţie sporită, începînd cu anul în care păşim, la punerea şi mai accentuată în valoare a capacităţilor intelectuale ale poporului nostru.

Academicianul Grigore Moisil — care nu o dată, prin coloanele ziarului, a stat de vorbă cu tinerii, abordînd în discuţie teme ştiinţifice, probleme de viaţă, de muncă, de formaţie spirituală — ne-a primit şi de data aceasta, ca întotdeauna, cu solicitudine.

— Despre ce discutăm astăzi?

— Am dori, tovarăşe profesor, să discutăm despre anul 1965, acum în pragul anului 1966.

— Într-adevăr, începe un an nou. E momentul, deci, să ne gîndim puţin la anul care a trecut şi foarte mult la cel care vine. În munca mea de

om de ştiinţă, anul 1966 începe în perspectivele deschise de Congresul al IX-lea al partidului. Recent au fost concretizate, dintre obiectivele stabilite la Congres, însemnate sarcini care au rolul să apropie mai mult ştiinţa de nevoile economiei naţionale. S-a format Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice. Rolul său a fost clarificat în Raportul la cel de al IX-lea Congres şi în expunerea tovarăşului Nicolae Ceauşescu la Marea Adunare Naţională.

Avem certitudinea că forţele poporului nostru care lucrează în domeniul cercetării ştiinţifice, vor fi mai bine utilizate pentru dezvoltarea economiei naţionale.

Se ştie că în momentul actual matematica joacă un rol de frunte atît în tehnică cît şi în planificare. Cibernetica constituie un aspect, iar maşinile electronice de calcul constituie forma cea mai evoluată a tehnicii moderne. Aceste maşini permit rezolvarea unor probleme economice de o deosebită importanţă. Este rolul nostru al matematicienilor de a pregăti prelucrarea informaţiei economice, precum şi de a dezvolta tehnica calculului. Facultăţile de matematici din ţara noastră, institutele de matematică ale Academiei constituie astăzi centrele unde se pregătesc matematicienii care au început de acum să fie utilizaţi pentru problemele de calcul economic.

Avem nevoie însă de mult mai mulţi matematicieni — unii pentru a pregăti munca la maşinile de calcul, alţii pentru a elabora teoriile ce vor sta la baza aplicaţiilor viitoare. Iată de ce îndemn pe toţi tinerii: învăţaţi matematica pentru a înţelege fizica, economia, tehnica, biologia şi multe alte ştiinţe.

Dintr-o asemenea anchetă nu pot lipsi gîndurile care animă în pragul noului an pe cei peste 130 000 de tineri pe care-i are ţara în amfiteatrele celor 15 centre universitare.

Modernul şi elegantul complex social studenţesc „Regie" din Capitală. Aici locuiesc în excelente condiţii aproape 4 000 de studenţi ai Institutului politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej".

— Un interviu? Vă oferim unul colectiv... vine cu promptitudine răspunsul invitaţiei pe care o adresăm lui Constantin Stănescu şi Petre Postolache, studenţi în ultimul an la „energetică".

— Sîntem 250 de studenţi în an, iar peste cîteva luni vom fi 250 de ingineri energeticieni. Cu alte cuvinte vom avea marea cinste de a ne număra în rindurile celei mai tinere promoţii care-şi începe activitatea de specialişti în primul an al cincinalului. În obiectivele planului de dezvoltare a economiei noastre în viitorii cinci ani sînt înscrise concret fapte din viitoarea noastră biografie inginerească. Vor fi ani bogaţi în evenimente, cu realizări de

seamă prefigurate în documentele partidului nostru privitoare la dezvoltarea ştiinţei şi tehnicii, a întregii economii naţionale. Asemenea evenimente şi realizări avem de pe acum convingerea că le vom trăi nemijlocit pe şantierele marilor obiective ale cincinalului. Certitudinea unor asemenea bunuri le oferă şi bogata hartă industrială a ţării la care se vor adăuga în 1966 noi obiective energetice: Hidrocentrala „Gheorghe Gheorghiu-Dej" de pe Argeş, ultimele hidrocentrale de pe rîul Bistriţa în aval de Bicaz, noi grupuri puternice la hidrocentralele Luduş şi Fîntînele, centrala cu turbine de gaze de combustie Bucureşti-sud.

— *Cu ce sentimente vă despărţiţi de vechiul an?*

— Cu satisfacţia pe care ţi-o dă munca temeinic îndeplinită dar şi cu o umbră de invidie pentru colegii din anii mai mici. După cîte ştiţi terminăm în curînd facultatea, iar colegii de facultate care ne vor ura curînd drum bun în profesia de ingineri, vor avea bucuria de a învăţa în uriaşul complex al învăţămîntului politehnic din Bucureşti. Construirea acestuia e o nouă dovadă a grijii pe care statul nostru o acordă asigurării condiţiilor din ce în ce mai optime pregătirii de specialişti necesari economiei noastre naţionale.

Casa academicianului Al. Philippide?" Îl rugăm să ne comunice cîteva din gîndurile domniei sale acum, la încheierea acestui an.

— 1965 a fost un an neasemuit de bogat în realizări. Oamenii muncii, la îndemnul partidului, au împodobit ţara cu noi obiective economice de o importanţă esenţială în viaţa mereu mai frumoasă a noastră, a tuturor. Sentimentul viguros pe care-l ai cunoscînd noile realizări de pe întinsul patriei care se adaugă celor obţinute în anii trecuţi, este de fapt încrederea nemărginită în înţelepciunea politicii partidului de asigurare a bazelor tehnico-materiale pentru continua noastră ascensiune pe culmile cele mai înalte ale civilizaţiei. Eroismul întregului popor român, autor al acestor realizări, trebuie să fie marele izvor al creaţiei noastre artistice. Consfătuirile pe care conducerea de partid şi de stat le-a organizat în acest an cu oamenii de cultură şi de artă au subliniat necesitatea acestei orientări deschizînd în faţa noastră, a oamenilor de creaţie, perspective mult mai largi. Exprimîndu-mi satisfacţia profundă faţă de grija cu care sîntem înconjuraţi, manifest speranţa că literatura noastră, căpătînd tot mai mult conştiinţa de sine, se va împrospăta şi se va adînci atît în ceea ce priveşte substanţa ei dar şi în ceea ce priveşte expresia artistică. Dorinţa cu care fiecare dintre noi intrăm în noul an este tocmai îndemnul adresat de partid tuturor oamenilor de artă de a da expresie artistică eroismului şi entuziasmului harnicilor noştri constructori. Proiectele literare personale nu pot desigur decît să se ivească tot mai multe şi tot mai promiţătoare din această atmosferă atît de laborioasă şi favorabilă pe care o trăieşte întreaga noastră ţară.

O repetiţie teatrală nu e împrejurarea cea mai lesnicioasă solicitării unui interviu. În schimb, e favorabilă surprinderii acelei efervescenţe creatoare, acelor rodnice căutări pasionate, întreprinse de un veritabil artist. Răbdător, înregistrînd această atmosferă de creaţie încordată, reporterul a aşteptat sfîrşitul repetiţiei. După care, cinci minute de vorbă cu George Constantin, actor la Teatrul „C. I. Nottara".

— Ceea ce determină entuziasmul şi optimismul copleşitor cu care intru în noul an cred că se identifică cu o stare de spirit a întregului popor care-şi manifestă nepărmurita încredere în drumul luminos al patriei, aşa cum se conturează cu exemplară claritate şi profund realism în Documentele Congresului al IX-lea şi lucrările sesiunii Marii Adunări Naţionale. Cu toţii îi ştim pe oamenii chemaţi să înfăptuiască asemenea măreţe prevederi, oameni încercaţi în construcţiile de pînă acum, capabili de mari acte de eroism în muncă. Iată de ce ei merită deplin nemărginitul nostru respect, iată de ce nici un efort personal nu-l socotesc de prisos pentru a înfăţişa pe scena teatrului viaţa şi idealurile lor. Exigenţele cu care trebuie să ne privim noi arta pe care o facem derivă tocmai din valoarea omenească a planului creator elaborat de partid.

Aşa cum s-a subliniat şi la întîlnirea conducătorilor de partid cu oamenii de cultură şi artă, eforturile noastre sînt fertilizate de slujirea cu devotament, prin mijloacele proprii artei, a poporului, a idealurilor şi năzuinţelor lui.

Personal, trăiesc sentimentul descoperirii publicului adevărat, capabil să mă stimuleze pentru că are o mare receptivitate, e sensibil la profundele idei umaniste ale artei noastre.

— *Aşadar, „cu faţa spre public"!*

— Desigur, cît mai multă încredere în acest public generos căruia i se adresează arta noastră. Dar încrederea implică în primul rînd un respect absolut. Trăim o epocă de mare exigenţă şi realism structural în care nu sînt permise jumătăţile de măsură în artă, eforturile trebuind să tindă spre lucruri durabile, întregi. În anii care vin se va ridica o nouă clădire a Naţionalului. Documentele de partid sînt pline de solicitudine faţă de mişcarea culturală şi artistică şi succesele sînt astfel fireşti.

— *Proiecte?*

— Nu fără legătură cu ceea ce socotesc eu că am izbutit în anul acesta, 1965. Fără îndoială, am sentimentul unei creşteri profesionale datorită căreia năzuiesc a izbuti creaţii aşteptate de public în roluri viguroase, contemporane, realizate dramaturgie la un înalt nivel artistic.

NOI ŞI MARI VICTORII ÎN ANUL I AL CINCINALULUI !

(Urmare din pag. I)

al cifrelor, poporul s-a încredinţat că eforturile sale, entuziasmul său constructiv şi-au aflat concretizarea în îndeplinirea cu succes a obiectivelor şesenalului. Tabloul pe care-l prezintă România socialistă la începutul unei perioade de nou şi puternic avînt în toate domeniile este însufleţitor.

Ca urmare a consecvenţei cu care partidul a pus în centrul politicii sale industrializarea socialistă a ţării, concentrînd principalele mijloace materiale şi resurse naturale spre dezvoltarea industriei, producţia industrială a ţării este de 2,24 ori mai mare decît cea din 1959, depăşindu-se astfel prevederile planului de 6 ani. Creşterea medie anuală a producţiei industriale în anii şesenalului este de 14,4 la sută faţă de 13 la sută cît a fost prevăzut iniţial. Ramurile hotărîtoare pentru dezvoltarea bazei tehnice-materiale a socialismului au avut cele mai mari ritmuri medii anuale de creştere : industria energiei electrice — 21 la sută, siderurgia — 14 la sută, construcţia de maşini — peste 17 la sută, chimia — 24 la sută.

Cooperativizarea agriculturii a creat condiţii pentru sporirea producţiei agricole vegetale şi animale. S-a întărit baza tehnico-materială a agriculturii. Au cunoscut în aceşti ani o continuă înflorire învăţămîntul, ştiinţa şi cultura.

Aceste realizări constituie pentru oamenii muncii un prilej de mîndrie, le întăreşte încrederea în forţa economiei noastre socialiste, în justeţea politicii economice a partidului, îi mobilizează la o şi mai entuziastă şi rodnică activitate pentru consolidarea şi dezvoltarea cuceririlor dobîndite.

În minunata imagine pe care o oferă azi patria noastră socialistă este întruchipată şi munca entuziastă a tineretului. Pretutindeni unde s-a construit, unde s-a hotărît soarta producţiei, în fabrici şi uzine, pe şantiere, pe ogoarele patriei şi în laboratoarele de cercetări tinerii au fost prezenţi, nu şi-au precupeţit eforturile şi priceperea, aducîndu-şi o contribuţie însemnată la îndeplinirea sarcinilor colectivelor de muncă.

Numai în acest an, în întrecerea socialistă au fost cuprinşi pese 600 000 de tineri iar din rîndul lor circa 200 000 s-au situat în fruntea întrecerii. Pe şantierele de construcţie, la hidrocentrala de pe Argeş sau la Combinatul siderurgic de la Galaţi, la Turnu Măgurele sau Tîrgu Mureş, pretutindeni unde s-au înălţat noi obiective ale industriei socialiste, tinerii şi-au adus cu nesecată energie contribuţia lor entuziastă. Tinerii din cooperativele agricole de producţie, tinerii mecanizatori au contribuit la consolidarea unităţilor socialiste din agricultură, la sporirea producţiei agricole vegetale şi animale. Elevii şi studenţii au înscris în munca lor un nou salt spre o calitativă însuşire a ştiinţei şi culturii.

Pentru dăruirea şi pasiunea cu care au muncit, aducîndu-şi contribuţia la realizările în întrecerea socialistă, la obţinerea unor recolte bogate, pentru temeinica pregătire profesională, pentru toate succesele acestui an, le adresăm tuturor tinerilor calde felicitări şi urarea ca ele să fie înmulţite în anul care vine !

Planul dezvoltării economiei naţionale pe anul 1966 pune în faţa întregului popor sarcini mobilizatoare, prin a căror înfăptuire vom face încă un pas pe calea desăvîrşirii construcţiei socialiste, spre înflorirea în continuare a ţării, creşterea bunăstării poporului. În liniile sale generale şi caracteristice, el preia elementele esenţiale ce s-au dovedit a fi factori determinanţi în crearea şi susţinerea dinamismului pe care l-a cunoscut dezvoltarea economiei noaştre în anii construcţiei socialiste. Este un plan vast, a cărui îndeplinire cere eforturi şi exigenţă, pasiune şi perseverenţă.

Tineretul este chemat să-şi aducă o contribuţie importantă la îndeplinirea obiectivelor stabilite, să-şi pună priceperea şi elanul său în slujba înfăptuirii cu succes a sarcinilor importante ce stau în faţa tuturor domeniilor social-economice în primul an al cincinalului.

Tinerii din industrie sînt chemaţi să participe cu entuziasm sporit la înfăptuirea planului de stat, la întrecerea socialistă, la realizarea obiectivelor privind promovarea progresului tehnic, folosirea integrală a capacităţilor de producţie, îmbunătăţirea calităţii produselor, creşterea productivităţii muncii şi reducerea preţului de cost. În scopul creşterii productivităţii muncii şi îmbunătăţirii calităţii produselor, fiecare tînăr va trebui să acorde o mare atenţie perfecţionării pregătirii profesionale pentru a folosi cu priceperc procedeele tehnologice avansate, maşinile, instalaţiile şi utilajele din dotare. Este datoria fiecărui tînăr să respecte cu stricteţe disciplina de producţie, normele de tehnică a securităţii muncii, să manifeste o maximă răspundere în muncă, grijă faţă de maşini şi instalaţii, preocupare pentru economisirea de timp şi materiale.

Continuînd minunatele tradiţii de muncă constructivă, avîntată, tinerii să considere o îndatorire patriotică participarea la ridicarea noilor fabrici, uzine şi combinate care vor împodobi în viitor chipul ţării, să contribuie la executarea ritmică şi de calitate a tuturor lucrărilor, la intrarea la timp în funcţiune şi atingerea parametrilor proiectaţi a obiectivelor în construcţie.

Pentru tinerii care vor lucra ca muncitori şi specialişti, aflaţi acum pe băncile şcolilor profesionale şi tehnice, ale facultăţilor să constituie un titlu de mîndrie însuşirea aprofundată a cunoştinţelor teoretice şi practice, pregătirea temeinică în meserie pentru a se încadra, după absolvire, cu bune rezultate la viitoarele locuri de muncă.

Tinerii satelor îmbogăţindu-şi continuu cunoştinţele agrozootehnice, vor trebui să facă dovada dragostei pentru agricultura socialistă, pentru unitatea în care lucrează prin sporirea contribuţiei lor la creşterea producţiei agricole, participarea la muncă în toate sectoarele de activitate, la lucrările de irigaţii, prin grija pentru păstrarea şi dezvoltarea proprietăţii socialiste. Tinerii mecanizatori sînt chemaţi să se ocupe în continuare de pregătirea profesională, de însuşirea cunoştinţelor agrotehnice pentru a face faţă muncii în noile condiţii, ale creşterii gradului de mecanizare, pentru executarea lucrărilor la un înalt nivel calitativ.

Toţi tinerii satelor să-şi pună întreaga energie şi pricepere în sprijinul îndeplinirii sarcinilor ce stau în faţa agriculturii, să contribuie la consolidarea economico-organizatorică a cooperativelor de producţie, la înflorirea satelor patriei noastre.

Şi în anul ce vine tinerii vor participa la acţiunile de muncă patriotică, de înfrumuseţare a oraşelor şi satelor, de colectare a metalelor vechi, de împăduriri, la lucrările de irigaţii pentru a-şi aduce şi pe această cale aportul lor la înfăptuirea obiectivelor ce stau în faţa întregului popor.

Este o sarcină de cinste a întregului tineret, a elevilor şi studenţilor ca şi în noul an să-şi însuşească temeinic ştiinţa şi cultura, să manifeste receptivitate crescîndă faţă de tot ce este nou şi înaintat, în aşa fel încît din rîndurile sale să crească continuatori de nădejde ai bogatelor tradiţii ştiinţifice şi culturale ale poporului român.

Pătrunderea tot mai adîncă a ştiinţei în toate ramurile industriei şi agriculturii, marile răspunderi puse în faţa cercetării ştiinţifice cer din partea tinerilor cercetători creşterea competenţei lor în domeniile de care se ocupă, elan şi cutezanţă — indispensabile marilor investigaţii ştiinţifice — o cunoaştere mai adîncă a cerinţelor economiei naţionale, în scopul orientării cercetărilor spre satisfacerea în cît mai înaltă măsură a nevoilor actuale ale producţiei, ţinînd totodată seama de dezvoltarea în perspectivă a acesteia.

În prima zi a primăverii acestui an, la 21 martie, se vor deschide lucrările Congresului al IV-lea al U.T.C., eveniment de seamă în viaţa organizaţiei noastre. Cu acest prilej se va analiza munca şi activitatea tineretului patriei, a organizaţiei U.T.C., iar pe baza rezultatelor şi experienţei dobîndite, a sarcinilor noi ce stau în faţa tinerei generaţii, reieşite din documentele celui de al IX-lea Congres al partidului, se vor hotărî direcţiile principale ale activităţii organizaţiei noastre în următorii ani.

Să întîmpinăm Congresul Uniunii Tineretului Comunist cu o puternică participare la înfăptuirea prevederilor stabilite de partid pentru noul an pe care îl începem ! În fabrici şi uzine, pe ogoare, în şcoli şi facultăţi să facem dovada unei atitudini înaintate faţă de muncă şi învăţătură, să obţinem în cinstea evenimentului aşteptat cu legitim interes de întreaga generaţie tînără a ţării, succese şi mai mari în întreaga noastră activitate !

Nu poate fi fericire mai mare decît aceea de a fi profund stăpînit de sentimentul că te poţi realiza pe deplin, că ai create toate condiţiile pentru a te numi, cu legitim drept, constructorul vieţii noi, al socialismului. La acest apelativ — devenit carte de vizită şi de demnitate personală — răspunde astăzi întregul nostru popor, tînăra generaţie.

Tineretul patriei, alături de întregul popor, va munci fără preget pentru înfăptuirea cu succes a tuturor obiectivelor stabilite pentru anul 1966, pe deplin convins că şi prin realizările sale va contribui la înălţarea pe o nouă treaptă a cuceririlor dobîndite în anii socialismului de popor, sub conducerea înţeleaptă a partidului.

Acum, cînd peste cîteva ore vom intra într-un nou an, adresăm tuturor tinerilor patriei urări de sănătate şi fericire, de împlinire a viselor celor mai îndrăzneţe, urarea de a obţine succese şi mai mari în activitatea ce o depun, de a răspunde prin faptele lor nobilei misiuni colective de înălţare a României socialiste pe culmi şi mai luminoase, şi mai bogate !

LA MULŢI ANI !

Zbor amplu spre desăvîrşire, tinereţe !

György Kovacs

(Urmare din pag. I)

mai bine, de a îndeplini cu maximă exactitate schiţa viitorului.

Îndemnurile care vi se pot da la trecerea în Noul An sînt multiple. Vă urez să puneţi la baza muncii voastre razele vitalizatoare ale ştiinţei. Să aveţi o viaţă condusă de idealuri însufleţite de muncă, de patriotismul exemplar al celor mai buni fii ai poporului, comuniştii, de cultul învăţăturii. Să fiţi cu toţii uniţi şi hotărîţi, buni tovarăşi pe drumul desăvîrşirii construcţiei socialiste pe care ne călăuzeşte o stea sigură — Partidul Comunist Român.

Noi, vechea generaţie, am apucat şi vremurile cînd clasele stăpînitoare au încercat — şi uneori au reuşit — să otrăvească pînă şi creaţia literară cu veninul naţionalismului şi şovinismului. Era cea mai cruntă profanare a înseşi literaturii şi a nobilei sale misiuni umaniste. Prin politica înţeleaptă a partidului, societatea noastră — şi odată cu ea şi creaţia literară şi artistică — a fost eliberată definitiv de tarele şovinismului şi învrăjbirii naţionale, toţi oamenii, fără deosebire de naţionalitate, bucurîndu-se de drepturi şi îndatoriri egale. Astăzi, noi toţi — români, maghiari sau de alte naţionalităţi — trăim şi muncim în deplină unitate şi frăţie alcătuind împreună marea familie a României socialiste.

Vă urez, dragi tineri ai patriei noastre, cu prilejul Anului Nou, succes deplin în nobila voastră muncă creatoare !

...eior

...i de azi, în... ...un nou an are o adîncă ...emnificaţie, dată de condiţiile în care trăiesc, condiţii propice împlinirii celor mai îndrăzneţe vise şi aspiraţii.

Sînt convins că, indiferent unde vor munci, în uzine sau pe ogoare, pe şantiere sau în mine, în laboratoarele institutelor de cercetări, ei nu-şi vor precupeţi eforturile pentru a deveni căutători perseverenţi ai noului, iar în aceste căutări nu vor fugi de greutăţi ci le vor înfrunta şi le vor birui.

Minerilor, celor care scot la lumina zilei resursele de energie ale adîncurilor, le urez o muncă perseverentă, plină de izbînzi şi împliniri. Tuturor tinerilor care păşesc acum pragul unui an nou, le doresc viaţă fericită şi le urez să devină demni purtători ai celor mai frumoase tradiţii de muncă şi de luptă ale poporului nostru, pentru ridicarea patriei noastre pe culmi din ce în ce mai înalte.

Ştefan Tripşa
Erou al Muncii Socialiste

Tineretul patriei noastre socialiste păşeşte astăzi, alături de întregul popor, pragul unui an nou, primul an al cincinalului.

Mă adresez cu acest prilej tinerilor mei tovarăşi de generaţie, tovarăşilor mei de muncă, acelor tineri care pe vastul şantier al socialismului aduc Anului Nou un bilanţ bogat, încredinţat că acesta este angajamentul nostru : să învăţăm cu neistovita sete de cunoaştere a tinereţii, să muncim cu forţa şi dăruirea acesteia încît contribuţia noastră, în anii care vin, la munca întregului popor să fie la înălţimea încrederii pe care Partidul ne-o acordă.

Mă adresez lor cu tradiţionala urare „La mulţi ani" !

Urez tovarăşilor mei de generaţie şi de muncă să transmită muncii lor creatoare patosul, energia şi neastîmpărul vîrstei noastre !

Petru Draciuc
Erou al Muncii Socialiste

Tinerii satelor noastre se deosebesc radical de tinerii din vremurile tinereţii mele. Ei nu numai că au alte condiţii de viaţă şi de muncă, nu numai că au un grad de cultură mai ridicat. Ei au un scop precis, un ideal pe care-l urmăresc pas cu pas : acela de a munci, alături de vîrstnici, pentru împlinirea sarcinilor încredinţate de partid.

Aceasta şi este urarea pe care o fac tinerilor din agricultură acum, la începutul primului an al cincinalului : succes în munca lor perseverentă pentru aplicarea în viaţă a indicaţiilor partidului privind dezvoltarea agriculturii socialiste. Hotărîrile partidului, acel amplu complex de măsuri, au luminat cu limpezime drumul agriculturii noastre socialiste, ne-au dat un program concret, înţelept şi însufleţitor. Tinerei generaţii de ţărani îi revin acum datorii de onoare şi eu sînt convins că şi le va îndeplini. La loc de frunte este datoria de a învăţa, de a-şi însuşi ştiinţa agricolă şi de a o aplica în scopul obţinerii unor producţii bogate. Această muncă şi învăţătură continuă trebuie să fie desfăşurate cu mare răspundere personală, pentru că viitorului îi sînt şi ei datori. Noi, cei mai vîrstnici, sîntem bucuroşi să ştim că alături de noi muncesc tineri destoinici şi că dragostea şi forţa lor de muncă, a tinereţii lor, sînt puse în slujba înfloririi satelor noastre, a dezvoltării agriculturii socialiste.

La cristalele iernii

de ADRIAN PĂUNESCU

Fii fericit pămînt al meu cînd toarnă
Cerul asupra ta zăpezi fertile
Şi-ţi întreieşte grîul jos în brazdă
Ca-ntr-un sistem melodic de lentile!

De la un orizont de univers
Apare Noul An în forme pure,
Planînd cînd pe un rîu, cînd pe un şoim,
Cînd pe-un oraş de foc, cînd pe-o pădure.

Văd la distanţă şi-n apropiere
Ca o ninsoare mari lumini trăind
E stema Văii Prahovei, cînd Brazii
Şi brazii a serbare se aprind

Braşovul, munte înfiat de munte,
Le smulge aer stelelor, vital,
Cu sute de motoare complicate
Şi îşi plăteşte cerul cu metal

Mi-e dor de mare şi se-aude marea
Călcată apăsat de Anul nou,

Răstoarnă turnuri de oglinzi celeste,
Trăită şi de nori într-un ecou.

Şi, cum se face ziuă, văd iar munţii
Într-un ochian adînc de timp senin,
Şi iată Hunedoara şi Reşiţa — cuptoare —
Concentrica lor lavă la bază o primim.

Vom trece-n anul nou sărbătoreşte
Printr-un tunel de ornice adînci,
Vor bate toate ceasurile ţării
Vor lumina zăpezi de cer pe stînci !

Grîul va tremura în cîmp cînd ora
Va fi să treacă marele pămînt
Pe o orbită nouă, cînd va-ncepe
Secunda primă-n care toate sînt.

Fii fericită, ţara mea, cînd anul
Începe lăudîndu-te din nou,
Neîntreruptă ţi-i mereu orbita,
În noi acelaşi e destinul tău !

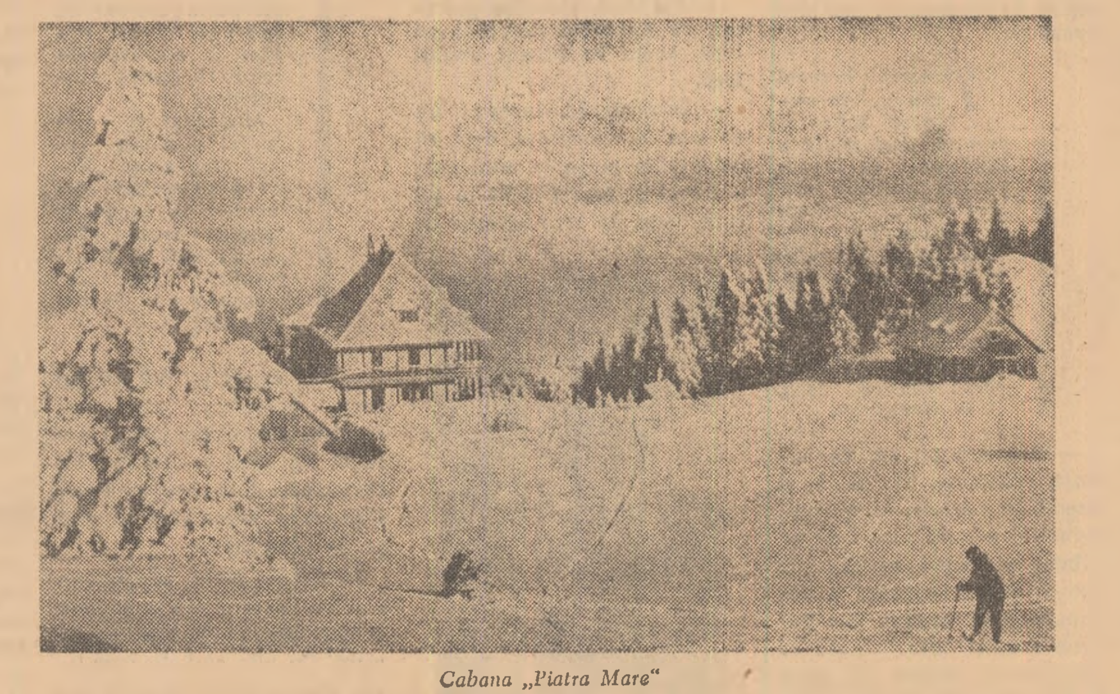

Cabana „Piatra Mare"

CINEMATOGRAFE

OLD SHATTERHAND — film pentru ecran panoramic
rulează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,30).

COLINA
rulează la Capitol (orele 8,45; 11,15; 13,45; 16,15; 18,45; 21,15), Griviţa (orele 10; 12; 15,30; 18; 20,30).

OAMENI ŞI DRAPELE — cinemascop — ambele serii —
rulează la Festival (orele 9,45 — 13; 15; 17; 20,30).

FATA LUI BUBE
rulează la Victoria (orele 9,45; 12,15; 14; 16,15; 18,30; 20,45), Arta (orele 10; 12,30; 15; 17,30; 20), Melodia (orele 10; 12,30; 15,30; 18; 20,30).

MUNCILE LUI HERCULE —
rulează la Luceafărul (orele 10; 12,30; 15; 17,45; 21,15), Feroviar (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,30), Bucureşti (orele 9; 11,15; 13,45; 16,15; 18,45; 21,15), Excelsior (orele 10; 12,45; 15,15; 18,45; 20,15), Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 15,15; 18; 20,15), Modern (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18; 20,15), Flamura (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

CAMERA ALBĂ
rulează la Republica (orele 9,45; 12; 14,15; 16,30; 18,45; 21).

ÎNDRĂZNEŢUL PARDAILLAN — cinemascop —
rulează la Central (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Drumul Sării (orele 11; 15,30; 17,45; 20 — în completare Tot mai sus).

AMINTIRI DIN COPILĂRIE — în completare Plante acvatice
rulează la Lumina (orele 10; 12; 14; 16; 18,15; 20,30), Înfrăţirea (orele 10; 12; 14; 16; 18; 20 — în completare Pionieria nr. 6/1965), Floreasca (orele 9; 11; 13; 15; 18; 20,15, în completare Plante acvatice.

UMBRELELE DIN CHERBOURG
rulează la Union (orele 10; 15,30; 18; 20,30)

LA CARNAVAL — CROITORAŞUL CEL VITEAZ — COCOŞELUL DE HÎRTIE — DOUĂ CREIOANE — IEDUL BUNICUŢII — dimineaţa — CĂLĂTORIE ÎN JURUL PĂMÎNTULUI — după-amiază
rulează la Doina (orele 11,30; 15,45; 16; 18,15; 20,30).

EXPRESUL PARIS — MÜNCHEN — în completare De la pescari adunate —
rulează la Flacăra (orele 10—14; 16; 18; 20 în completare — Tot mai sus).

JOE LIMONADĂ — cinemascop — în completare Surorile Press —
rulează la Dacia (orele 9,30 — 14 în continuare 16,15; 18,30; 20,45).

DE-AŞ FI... HARAP ALB — în completare Păpuşarii —
rulează la Buzeşti (orele 9,45; 11,45; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Popular (orele 10; 16; 18,15; 20,30 — în completare — De la Pescari adunate), Ferentari (orele 10,15; 17; 19; 21).

DINCOLO DE BARIERĂ — în completare Mărturiile trecutului —
rulează la Cultural (orele 10,30; 15,45; 18; 20,15), Cotroceni — în completare — Oraşe vechi bulgăreşti — (orele 15; 17; 19; 21).

FIUL CĂPITANULUI BLOOD — în completare Soclul —
rulează la Crîngaşi (orele 10; 16; 18; 20).

NEAMUL ŞOIMĂREŞTILOR — cinemascop (ambele serii) — în completare Soclul —
rulează la Cosmos (orele 16; 19,30 — în completare — Vezi rîndunelele se duc).

ULTIMA CAVALCADĂ SPRE SANTA CRUZ
rulează la Bucegi (orele 10; 12; 14; 16; 18,15; 20,30), Lira (orele 10; 15; 17; 19; 21).

UN LUCRU FĂCUT LA TIMP
rulează la Unirea (orele 11; 16; 18,15; 20,30).

FURTUNĂ DEASUPRA ASIEI — în completare — Cei mai puternici din Europa —
rulează la Vitan (orele 15; 17; 19; 21).

ÎN COMPANIA LUI MAX LINDER — în completare — Întîlnire cu frumosul —
rulează la Mioriţa (orele 9,30; 11,45; 14; 16,15; 18,30; 20,45), Pacea (orele 16; 18; 20).

IANOŞIK — ambele serii
rulează la Munca (orele 10; 15; 18,30).

BOCCELUŢA — în completare Poveste despre ceasuri — Diavolii —
rulează la Moşilor (orele 15,30; 18; 20,30).

TITANIC VALS
rulează la Viitorul (orele 11; 16; 18,15; 20,30).

800 DE LEGHE PE AMAZOANE — în completare — Anul naşterii 1805 —
rulează la Colentina (orele 10; 15,30; 17,45; 20).

DUMINICĂ LA NEW YORK
rulează la Rahova (orele 10; 15; 17; 19; 21).

ŞOARECELE DIN AMERICA — cinemascop
rulează la Progresul (orele 15,30; 18; 20,15).

CREDEŢI-MĂ OAMENI !
rulează la Giuleşti (orele 15,30; 18; 20,30).

TELEVIZIUNE

VINERI 31 DECEMBRIE 1965

22.00—3.30 Program special de revelion.

SÎMBĂTĂ 1 IANUARIE 1966

19,00 — Jurnalul televiziunii (I).

19,15 — Cu Moş Gerilă 1966... de secunde. Sînteţi invitaţi la tele-carnavalul emisiunilor pentru copii şi tineret, în cadrul căruia veţi petrece cu Moş Gerilă 1966.. de secunde. Măştile şi costumele sînt într-o asemenea ocazie absolut obligatorii.

20,30 — Spectacol de circ — Numere de jonglerie, de acrobaţie, iluzionism şi dresură.

21,15 — Selecţiuni din programul prezentat de Studioul de televiziune Bucureşti în noaptea de Anul Nou.

22,00 — Varietăţi pe peliculă.

ŞTIINŢA ÎN VIITOARELE

În secolul trecut şi la începutul celui actual, Jules Verne făcea profeţii pe care le credea realizabile abia pentru anul 2000. Ele s-au înfăptuit, însă, în cea mai mare parte, de pe acum ! S-ar putea ca şi previziunile pe care le fac în prezent oamenii de ştiinţă pentru anii 1985 sau 1995, să devină realitate peste numai cinci sau zece ani !

Nici n-ar fi de mirare. Faţă de impulsul extraordinar al ştiinţelor, faţă de creşterea puternică a numărului de cercetători şi a mijloacelor puse la dispoziţia cercetării ştiinţifice este de prevăzut pentru anii următori o dezvoltare şi mai rapidă, a tuturor compartimentelor cercetării ştiinţifice. Mai mult, chiar : previziunile ştiinţifice nu mai sînt lăsate astăzi la buna voie a unor visători sau a unor scriitori de literatură ştiinţifico-fantastică.

Organisme oficiale încearcă să stabilească etapele viitoare ale noilor cuceriri ale ştiinţei.

Pornind de la aceste baze, să încercăm a face un salt în viitor şi să aflăm ce vom întîlni peste treizeci de ani.

Izvoare nelimitate de energie

Un calcul aproximativ arată un fapt care este surprinzător numai la prima vedere : în secolul în care trăim s-a consumat şi se va consuma (pînă în anul două mii) o cantitate de energie de vreo trei ori mai mare decît tot ce a cheltuit omenirea de cînd există ea, pînă acum ! După unii autori, chiar de acum înainte, consumul de energie se va dubla la fiecare zece ani !

Dar sînt în stare sursele actuale de energie să asigure această utilizare mereu crescîndă ?

Pornind de la nivelul actual de întrebuinţare a combustibililor şi surselor energetice, avem în faţă următoarele perspective. Pe pămînt, mai există cărbune suficient pentru a satisface necesităţile (actuale) timp de aproximativ 500 de ani. Cu petrolul se stă mai prost : rezervele ajung abia pentru vreo sută de ani.

Ce perspective sînt, în această privinţă ?

Mai întîi : se vor găsi noi rezerve de minerale ! Geologia s-a înarmat azi cu metode noi, în timp ce rezervele sînt calculate pe baza vechilor date. Pe de altă parte, datorită mijloacelor moderne, omul va pătrunde mereu mai adînc, sub scoarţa pămîntului, la mii de metri. Este foarte probabil că cea mai importantă cantitate de minerale să se găsească tocmai la profunzimi mai mari.

O uriaşă rezervă se găseşte totuşi — după cum arată savantul sovietic G. POSPELOV, doctor în ştiinţe şi mineralogie — nu departe de suprafaţă, ba chiar adesea la suprafaţa pămîntului ! Într-adevăr, ştiinţa pune azi la dispoziţie metode pentru a extrage economic substanţele chiar din minerale care conţin procente foarte scăzute din aceste substanţe utile. De exemplu, cu cîtva timp în urmă, minereurile de fier magnetic erau extrase numai cînd conţinutul lor de fier se ridica la peste 30 la sută. Minereurile mai sărace erau lăsate pe loc. Or, astăzi se pot utiliza chiar minereurile conţinînd sub 20 la sută fier.

Cînd vorbim despre posibilităţile pămîntului, nu trebuie să uităm apele oceanului. În 1995 ele vor fi exploatate cu mai mult temei decît astăzi. Apele oceanelor conţin, într-adevăr, peste 50 la sută din elementele cuprinse în tabela lui Mendeleev. Pînă azi, au fost extrase industrial doar sarea lui Glauber, sarea obişnuită, iodul, bromul, potasiul şi magneziul. G. POSPELOV arată că perspectivele sînt însă mult mai vaste.

Dar mai sînt şi alte posibilităţi...

Automobilul „biologic"

Pe stradă trece un automobil : nu se aude nici un zgomot al motorului. Este şi explicabil : e vorba de un motor electric, al cărui combustibil e furnizat de... bacterii. La rîndul lor, acestea se hrănesc cu zahăr. Iată deci că automobilul descris de noi merge cu... dulciuri.

Că astăzi nu există un asemenea vehicol, se ştie. Dar în anul 1995 ? Dacă se va găsi că un asemenea motor, acţionat de bacterii, este economic, este probabil că vom vedea circulînd pe străzi automobile „biologice". În tot cazul, astfel de vehicule sînt perfect posibile.

Într-adevăr, astăzi în numeroase laboratoare de pe glob se fac experienţe în legătură cu obţinerea energiei electrice de la bacterii. Este numai una din ramurile „biotehnologiei", ştiinţa care se ocupă cu utilizarea economică a diferitelor fiinţe vii în scopuri tehnice.

Se cunosc rezultatele bune obţinute cu ajutorul drojdiilor, care „fabrică" din lemn proteine furajere, sau cu ajutorul algelor verzi care produc alimente din bioxid de carbon. S-au căpătat, de asemenea, substanţe alimentare din deşeurile de petrol, cu ajutorul unor microbi.

Foarte interesante sînt rezultatele obţinute cu ajutorul bacteriilor purtînd denumirile de „Thiobacillus thiooxidans" şi „Thiobacillus ferrooxidans": este vorba, pur şi simplu, despre... nişte microbi-metalurgişti !

Într-adevăr, aceste microorganisme oxidează sulful, făcînd posibilă extragerea cuprului chiar din minereuri care conţin cantităţi foarte mici din acest metal şi care pînă acum nu erau întrebuinţate. În Statele Unite, cu ajutorul acestor microbi se obţine, în fiecare zi, o producţie de 4 tone de cupru.

Sute de savanţi, care ar putea fi denumiţi, corect, „bioingineri", studiază astăzi numeroase „familii" rare de bacterii, pentru a le descoperi pe acelea utilizabile cu mai mulţi sorţi de izbîndă în vederea obţinerii lesnicioase a zincului, titanului, molibdenului şi chiar a uraniului.

— Simple încercări de laborator ! vor spune scepticii.

În realitate, stadiul experienţelor de laborator a fost depăşit : în multe locuri, s-a trecut de pe acum la aplicaţii industriale pe scară mare !

Dar microbii nu servesc doar în metalurgie. Ei pot fi întrebuinţaţi şi pentru a se descoperi zăcămintele de petrol. Prezenţa anumitor bacterii în stratul gros de cîţiva centimetri sau decimetri al solului trădează prezenţa, la adîncimi uneori de sute de metri, a preţiosului petrol !

Noutatea acestor utilizări ale microbilor poate să pară surprinzătoare. Anul 1995 ne va aduce, desigur, realizarea deplină a posibilităţilor biotehnologiei. Să nu uităm că astăzi „bioinginerii" se numără pe degete în întreaga lume.

Dar, odată cu microbii detectori de petrol, ne-am întors la problema esenţială a izvoarelor energetice.

Un pahar cu apă = un butoi cu benzină

Pe măsură ce rezervele fosile ale pămîntului vor fi exploatate mai intens — prin mijloacele arătate mai sus şi prin altele — cercetătorii vor căuta alte surse de energie. De fapt, problema este cunoscută : este vorba doar de găsirea unei metode, care să facă posibilă utilizarea uriaşei rezerve de energie conţinută de nucleul atomilor.

Oamenii de ştiinţă vorbesc astăzi din ce în ce mai mult despre fuziunea termonucleară dirijată. Pentru aceasta, s-ar utiliza deuteriul, care este o formă a hidrogenului găsită în natură, cam de 6 400 de ori mai rară decît hidrogenul obişnuit.

În momentul cînd acest combustibil ce se găseşte în fiecare picătură de apă va putea fi utilizat, vom avea la îndemînă cantităţi uriaşe de energie. Într-adevăr, fiecare litru de apă, de izvor sau din ocean, de la robinet sau din baltă, va fi echivalent, din punctul de vedere al energiei pe care o dezvoltă, cu 300 de litri de benzină ! S-a calculat că prin reacţia de fuziune a deuteriului conţinut într-un litru de apă — aproximativ 40 de mg — se dezvoltă tot atîta energie cît se obţine prin arderea a 300 de litri de benzină. Chiar cheltuind energie de mii de ori mai mult decît astăzi, deuteriul prezent pe pămînt (în apă), ar putea asigura cantitatea necesară pentru milioane de ani.

Se va realiza aceasta pînă în anul 1995 ? Oamenii de

Umor

O IDEE BLESTEMATĂ

—FANTEZIE DE ANUL NOU—

de TEODOR MAZILU

iceasta
t la un
oi pe-
de
turi
are
tot
ie
e

recent divorțată și iarăși recent recăsătorită.

— În sfîrșit, mi-am găsit bărbatul ideal pe care-l visam.

Cum tînăra femeie mai găsise și altădată „bărbatul ideal" mărturisirea cu pricina nu mă emoționa. Nu era primul bărbat ideal în viața ei și cu atît mai puțin ultimul.

Și ca să-mi dea repede o dovadă a sentimentelor ei, îl sărută de față cu mine.

— Toate femeile și-ar dori un asemenea bărbat...

Bărbatul ideal — al cîtelea ideal? — căuta cu privirea ceva de băut.

— Bea pînă cade sub masă... mi-l recomandă ea cu evidentă mîndrie feminină. Soțul de-al.. aici urmă o dulce pauză căci doamna nu reuși să stabilească exact cronologia... nu punea o picătură de alcool în gură. Am făcut bine că am divorțat. Dacă nu divorțam, nu-l găseam pe Titi. Și fără Titi ce mă făceam eu?

Titi tace — își vede de băutura lui și tace. Cînd tînăra femeie dispare cîteva clipe „să se facă frumoasă" bărbatul ideal se destăinuie.

(Iar mie, nici cu Titi nu mi-e rușine).

— Am divorțat pentru a treia oară. Pînă nu găsesc un apartament pe gustul meu, nu mă las. Cu o mare grație, Titi confundă spațiul locativ cu sentimentul iubirii, îl confundă atît de sincer încît parcă nici n-ai ce-i reproșa. Nu știu cum sînt alții, dar mie îmi place să divorțez. Divorțul nu mă sperie; nu te mai ador, sănătate bună. A, ce plăcut e să divorțezi, trece timpul mai ușor. Te duci pe la tribunal, discuți cu avocații, e foarte plăcut.

La al treilea pahar de țuică, Titi se hotărî pentru destăinuiri și mai capitale.

— Însă eu numai din iubire mă însor. Fără iubire nu fac un pas. De trei ori m-am însurat, de trei ori am iubit. De trei ori s-a sfîrșit iubirea, de trei ori am divorțat, ce-s de vină eu că iubirea trece așa de repede?

Aranjată, pieptănată, parfumată, decoltată și emancipată, tînăra doamnă își prezintă și ea concepțiile ținînd încă o agrafă în gură.

— Eu mi-am împărțit viața în două perioade... O perioadă zburd, mă distrez, în cealaltă perioadă mă fac femeie de casă.

Dar tînăra femeie nu dă nici un semn că s-ar îndrepta spre cea de a doua perioadă, tot la prima perioadă o să rămînă pînă la adînci bătrînețe.

Se apropia ora fatală cînd un glas argintiu mă chemă la telefon.

De la bun început tînăra cu pricina se grăbi să se autocaracterizeze. Cum mă dau în vînt pentru cei care se autocaracterizează, o ascult cu plăcere.

— La telefon e o fată cu un fond foarte sănătos. A, n-aveți nici o grijă, sînt și fruntașă la învățătură..

Eu caut să-i aflu numele dar fata îi dă înainte „cu fondul ei sănătos".

— Nu vreau să-mi petrec revelionul în mijlocul colegilor mei. Sînt oameni buni, drăguți, dar sînt prea simpli. Aș vrea să cunosc și eu niște personaje negative, am auzit că sînt teribil de interesante... N-avea nici o grijă, o să-i privesc cu mult simț critic... Nu mă las eu influențată cu una cu două.

Nu știu de ce dar glasul argintiu nu mi se mai părea chiar atît de argintiu. Era el argintiu și nu prea...

— Mi-e dor și mie de puțin desmăț. E ceva rău în asta? Chiar dacă am să fac vreo prostie în noaptea de Anul Nou, a doua zi dis-de-dimineață mă reîntorc la fondul meu sănătos.

Tînăra persoană cu glas argintiu confunda fondul sănătos cu un fel de adăpost pentru zile grele. Zburdă ce zburdă și cînd se întîmplă ceva se întoarce la fondul ei sănătos.

Caut s-o conving pe domnișoara să renunțe la acest plan nebunesc; ei bine, nu, ea se consideră invitată.

Cu pocnitori și chiote își face apariția un tînăr trecut de 40 de ani. Părul i-a căzut de mult, fața îi e brăzdată de riduri adînci, reumatismul nu l-a ocolit; în ciuda acestor evidente realități e sprinten și ager ca o căprioară. Mai exact, încearcă să fie sprinten și ager ca o căprioară. Domnul cu pricina face parte din acea categorie de tineri care rămîn veșnic tineri. Capătă burtă — tineri rămîn. Părul le cade — tineri rămîn. Capătă cearcăne — tineri rămîn. Veșnic tineri scriitori, veșnic tineri arhitecți, veșnic tinere speranțe, veșnic promit și veșnic nu se țin de cuvînt. Speranțe au fost, speranțe mor. De făcut nu fac nimic, în schimb au viitorul în față.

— Ai mai îmbătrînit... remarc eu nu fără răutate.

Veșnicul flăcău tomnatec își cercetează cearcănele de la ochi și uitînd parcă de acest gest mă dezminte energic.

— A, da' de unde... Mă simt admirabil. Am un proiect grozav.

Așa e dînsul. Mereu are cîte un proiect. Dar tot ce face rămîne bineînțeles în planul de proiect. Proiectează să-și ia examenul de stat, proiectează să se însoare, mereu proiectează cîte ceva.

Pînă una alta vînjosul flăcău tomnatec se pregătește să tragă un pui de somn. Asemenea proiecte le transformă imediat în realitate.

— Imediat ce pun capul jos adorm... Dacă intervine ceva interesant, trezește-mă.

În sfîrșit, toți musafirii mei sînt prezenți.

După cum bănuiam, flăcăul bătrîn îi face o curte violentă tinerei fete cuminți. După cum bănuiam, fata cuminte e încîntată.

— E adorabil — mi se mărturisește fata curioasă. E atît de simpatic...

— E o lichea... o informez eu brusc și definitiv.

— N-aveți dreptate. L-ați criticat pe nedrept.

Spiritul critic cu care domnișoara se lăudase la telefon dispăruse cu desăvîrșire.

— Are o inimă de aur... Ce idee bună am avut cînd v-am dat telefon.

Tînăra doamnă, vechea și schimbătoarea mea cunoștință mă ia de braț și mă informează.

— Divorțez. Acest individ nu-i demn să-mi fie soț. Titi nu mă merită nici la propriu, nici la figurat.

— De-abia v-ați căsătorit.

— N-are importanță. O femeie trebuie să caute fericirea.

— Bine, bine caută omul fericirea dar nici chiar așa toată ziua bună ziua. Mai stă omul și locului.

— Fericirea se caută pînă se găsește. Divorțez. O clipă nu mai stau cu acest individ.

Ce soartă grea și pentru Titi. În două ceasuri devenise din „ideal" un „individ"; cîtă mărire și decadență...

Spre cinstea lui, Titi privea liniștit catastrofa.

— Pînă mîine îmi refac și eu viața. Găsesc eu o ființă care să-mi fie dragă chiar în cartier la mine.

Ceea ce era fermecător la Titi era convingerea că pentru fericirea supremă nici măcar nu trebuie să se deplaseze din raza cartierului în care locuiește. Cu cît trecea timpul, cu atît fericirea supremă era mai aproape.

— Da, da, chiar pe strada mea am să găsesc ființa apropiată.

După catastrofa cu Titi, altă catastrofă. Fata cuminte e distrusă. Flăcăul bătrîn dispăruse. Dar nu dispăruse pur și simplu. Lăsase în urma lui numai jale și ruine.

— Mi-a luat o mie de lei împrumut. Erau banii mei trimiși de părinți. O să se întoarcă, nu-i așa? Nu-i nevoie să-mi ramburseze suma, nu-i spune de bani, e așa de delicat, ar suferi. Cînd am să-l mai văd?

— Niciodată n-o să-i mai vedeți chipul adevărat. Cînd ia bani cu împrumut, dispare pentru totdeauna.

— Ah, și ce frumos vorbea. Cum mai recita din Minulescu.

— Așa e el. Înainte de a cere bani cu împrumut, recită.

Fata cuminte s-a ghemuit toată în tristețea ei.

Pîndind o clipă de răgaz, tînăra femeie mă ia iarăși de braț dornică să-mi comunice ceva urgent.

— Felicitați-mă...

— De ce? Pentru divorț?

— Gata, divorțul e ca și făcut, am experiență. Mă recăsătoresc. Mi-am găsit bărbatul ideal... Și-mi arată un individ care ședea liniștit într-un colț al camerei.

Noul „ideal" fuma picior peste picior și se gîndea la ale lui.

— Îl ador, îmi comunică femeia aranjîndu-și o buclă rebelă. În mod evident soarta acestei bucle rebele o preocupa mai mult decît evoluția sentimentului care abia se năș

O priveam mirat cum pregătește de plecare. D ță, măritată, căsătorită, căsătorită, iarăși căsă din nou divorțată, încă recăsătorită și încă o d vorțată, și încă o dat meni nu putea să-i cească în vecii vecilo civilă. Cum e ea o fi bătoare e-n stare să aici divorțată și să a parter căsătorită sau

Noaptea de Anul Nc nunța mai cumplită d planificasem.

Am plecat. I-am făcut tinerei naive să plece și și-am plecat în lumea m În definitiv, morții cu mo și vii cu vii.

ICIUL LA REVELION

ARICIUL: *Sarmale!...*

SNOBUL: *Mai sînt oare „la modă"?...*

ARICIUL: *Hai că e șase dimineața...*
PALAVRAGIUL: *Să-ți mai spun una și ajungem noi și la revelion...*

VEȘNICUL ÎNDRĂGOSTIT:

— Nu ține, amice! inima mea și așa e tăcută ciur.

CUSURGIUL: *Numai pe mine nu mă observă nimeni!..*

— Te-ai măritat și tu dragă? ia spune-mi cum arată?
— 1 300, grl, decapotabil

Desene de M. CARANFIL

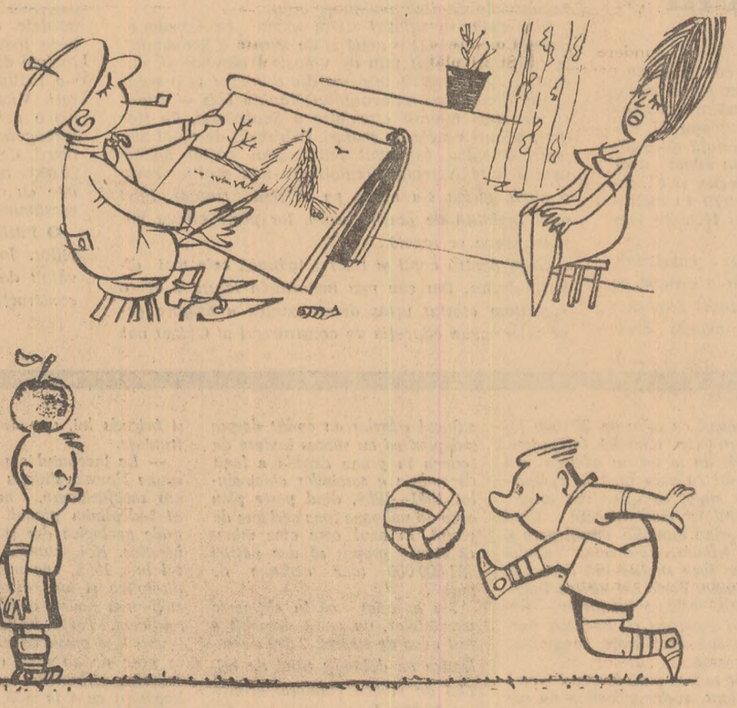

Documentare la domiciliu

Desen de T. PALL

Wilhelm Tell fotbalist...

DOUĂ DECENII

știință sînt prudenți: nu vor să facă afirmații categorice. În orice caz, cercetările științifice vor fi destul de avansate, în această direcție.

Consecințele utilizării fuziunii termonucleare dirijate vor fi, în orice caz, mărețe. Se vor putea topi calotele de gheață de la poli; Antarctida va deveni locuibilă. N. N. SEMENOV arăta, de altfel, că prin utilizarea acestor surse energetice uriașe, temperatura medie se va ridica cu cîteva grade pe Pămînt. După părerea aceluiași om de știință, va fi mult mai prudent ca centralele de energie să fie instalate pe Lună, de unde energia să fie trimisă pe Pămînt cu ajutorul microundelor.

Noul procedeu de obținere a energiei va fi utilizat, desigur, și pentru propulsarea navelor cosmice. Și, cine știe, mai tîrziu, această enormă energie va fi întrebuințată pentru corectarea traiectoriilor planetelor, care vor fi „trase" mai aproape sau mai departe de Soare, astfel încît să devină locuibile! Dar asta, firește, este o previziune ce nu va fi îndeplinită în 1995!

Cea mai mare aventură științifică

După părerea unor oameni de știință francezi care au prefigurat căile unor viitoare cercetări științifice, una din cele mai mari realizări ale următorilor douăzeci de ani va fi probabil progresul uriaș obținut de informație și automatizare. Reunind noile cunoștințe din domeniul matematicii, al fizicii solidului și al electronicii, va fi posibil să se construiască mașini care să depășească stadiul problemelor logice simple, trecînd la probleme mai complexe.

În limbajul automatizării aceasta înseamnă a permite mașinii să se apropie de forme superioare de „raționament". „Robotul complet", ca să spunem așa, este aproape de ușa noastră!

Să intrăm puțin în detalii.

S-a vorbit și se vorbește mult despre așa numiții roboți, mecanisme în stare să efectueze lucrări în locul omului.

S-au scris atîtea povestiri, încît oamenii nu mai cred în realitate! Și totuși, mașinile electronice au fost în stare pînă astăzi de performanțe uluitoare. Mai întîi, să ne amintim de celebrele manuscrise în limba maya care au fost examinate și analizate de o mașină. În 1962 a fost apoi construită o mașină care, pusă în fața unui text, izbutea să-l citească. S-au construit și mașini electronice (ca Shoebox, a societății I.B.M.), care ascultă și răspund, fără a confunda vocea omului cu alte zgomote întîmplătoare. Aceste mașini au fost folosite în special pentru construirea unor dispozitive de protecția muncii. La porunca omului, de pildă, la cuvîntul „stop", ele opresc de îndată mașina a cărei funcționare ar fi putut periclita sănătatea sau viața.

Evident, veți spune, toate acestea sînt foarte ingenioase, dar depind de programarea făcută de om. Fiecare mașină de acest tip este limitată.

Acesta este un adevăr incontestabil. Limitele pot fi însă mult lărgite. Știința progresează atît de repede, încît previziunile în acest sens trebuie să fie foarte prudente, nu pentru a nu exagera, ci pentru a nu fi prea mărginite.

Noile direcții de dezvoltare în acest domeniu, după opinia prof. univ. EDMOND NICOLAU, indică perspective aproape fantastice pentru psihonică și intelectonică.

„Ideea modelării sentimentelor și emoțiilor poate să pară curioasă", ne-a declarat prof. Edmond Nicolau. „Totuși, psihonica are rațiunea ei de a fi. În primul rînd, modelarea reprezintă o metodă foarte eficientă de cunoaștere. Elaborînd un model, omul se apropie din ce în ce mai mult de esența fenomenelor. În viitor, cunoașterea felului cum „funcționează" diferitele funcțiuni ale psihicului, ca memoria, sentimentele etc., poate duce la progrese importante.

Pe de altă parte, încă de pe acum s-au putut realiza automate care se comportă ca și cum ar avea emoții. Scopul practic al acestor cercetări este de a conferi actualilor roboți cibernetici o oarecare sensibilitate. Ei vor putea, astfel, în viitor, să discearnă între bine și rău, ceea ce ar spori enorm posibilitățile de perfecționare a mașinilor cibernetice create de om.

În ceea ce privește intelectonica, o altă ramură care promite mult pentru viitor, ea poate fi definită ca știința care studiază și modelează funcțiile intelectuale. Este o disciplină încă la începuturile ei. Un automat care va putea „judeca" activitatea pe care o îndeplinește, un automat care va introduce în activitatea sa un criteriu de valoare, va reprezenta un enorm progres. Un astfel de aparat va putea aprecia dacă funcționarea sa la un moment dat, este corectă sau nu. Intelectonica va avea aspecte încă și mai profunde. Și atrag atenția că nu este vorba despre anticipații literare ci de direcții noi, științifice, care promit pentru viitor o prodigioasă dezvoltare".

Căile misterioase ale biologiei

O știință care cunoaște un avînt extraordinar este biologia. Aceasta ne îndreptățește să afirmăm că, în cursul anilor următori, ea va oferi surprize din ce în ce mai mari.

Cunoscutul savant francez JEAN ROSTAND afirma, printre altele, în legătură cu viitorul biologiei:

„Din momentul în care cunoaștem bazele chimice ale eredității, este cert că, într-una din zile, vom izbuti s-o modificăm. Această bază chimică, identificată de noi în cromozomi, este A.D.N., acidul dezoxiribonucleic. Experiențe realizate asupra bacteriilor demonstrează că, în unele cazuri, A.D.N. propriu poate fi modificat de un A.D.N. de altă proveniență.

Sper — și poate că nu este doar un vis — că mîine va fi posibil să se amelioreze speciile, utilizînd A.D.N. provenit de la indivizi superiori sau A.D.N. fabricat de chimiști și care să aibă aceleași însușiri!"

De altfel, ROSTAND merge și mai departe și afirmă că același procedeu se va putea aplica și la oameni. După părerea sa, oamenii vor putea astfel fi eliberați de tarele lor ereditare și prevăzuți — în schimb — cu caractere pozitive.

Și toate acestea — caractere pozitive și negative — sînt conținute, sînt rezumate, în... poziția cîtorva atomi dintr-o moleculă a unei substanțe cuprinse într-o celulă abia vizibilă la microscop!

Speranțele lui Rostand nu se sprijină, de altminteri, toate pe A.D.N. „Este posibil — spune el — să se imagineze alte mijloace directe pentru creșterea inteligenței oamenilor: să-i furnizăm un creier mai mare, cu douăzeci de miliarde de celule, în locul celor zece miliarde existente. Este oare posibil? Deocamdată, știm că anumite toxine au o acțiune specială de proliferare asupra celulei nervoase. Mai tîrziu..."

Părerea unui cunoscut om de știință sovietic, biochimistul VLADIMIR ALEXANDROVICI ENGELHARDT, în legătură cu viitorul biologiei, este demn de reținut. „Sîntem impresionați de puterea pe care o au moleculele acizilor nucleici de a identifica, în cursul hibridizării, partenerul care le convine. Această putere poate fi asemuită capacității anticorpilor de a recunoaște antigenele care le corespund, în imensa varietate a moleculelor proteinice care formează organismul viu. Este un fenomen de recunoaștere strîns legat de fenomenul memoriei. Astăzi, s-au construit diferite scheme ale bazelor moleculare ale memoriei. Ele constituie una din mijloacele de cercetare care vor permite să se lămurească misterul suportului material al activității psihice".

Și Engelhardt adaugă: „Determinînd natura fenomenelor moleculare care se află la originea oboselii cerebrale, știința poate descoperi mijlocul pentru restabilirea rapidă a capacității de muncă a creierului, acționînd prin intermediul unor substanțe chimice asupra metabolismului țesutului nervos. Dacă vom izbuti în acest fel să reducem durata somnului, s-o scădem de pildă la o oră în loc de cele opt obișnuite, vom fi făcut cadou fiecărui om vreo douăzeci de ani suplimentari de viață activă!"...

Iată deci premise pentru dezvoltarea uriașă a biologiei în acest secol.

★

Fluviul de informații privind cercetările științifice și tehnice este astăzi neînchipuit de voluminos. S-a calculat că în fiecare zece ani se dublează cantitatea de informații! Această nestăvilită creștere a cunoștințelor noastre, duce, fără îndoială, la importante explozii calitative în diferitele domenii ale științei. Să așteptăm cu încredere!

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".

PRIVIRI ÎN VIITOR

Un an nou se pregătește să pătrundă în marea carte a timpului. Tinerețea, vîrsta optimismului și a pasiunii, își îndreaptă privirile către viitor.

Tineretul țărilor socialiste, căruia noua orînduire i-a deschis larg porțile îndeplinirii celor mai cutezătoare visuri, întîmpină plin de încredere noul an.

În acest sfîrșit de decembrie, redactori și colaboratori ai ziarului nostru și corespondenți din mai multe capitale ale țărilor socialiste schițează în pagina de față cîteva imagini din viața tineretului acestor țări.

Ştafeta şantierelor

Ultimele zile ale anului 1965 sînt pentru oamenii sovietici și ultimele zile ale șeptenalului, iar anul 1966 va fi pentru ei primul an al noului cincinal. Sînt zile de bilanț, zile de scrutare a viitorului. Bilanțurile sînt îmbucurătoare. La 20 decembrie, siderurgiștii au atins prevederile înscrise în cifrele de control pentru ultimul an al șeptenalului la producția de fontă, oțel și laminate, iar minerii la producția de minereu de fier.

Printre colectivele aflate în frunte sînt cele din Magnitogorsk, Kuznețk, Nijni-Taghil, cele de la combinatele „Zaporojstali", „Azovstali", „Makeevka", „Krivoi-Rog", „Cerepoveț", de la fabricile de țevi din Nikopol, Celiabinsk etc. Tot în aceste zile și-au realizat sarciniile înainte de vreme colectivele lucrătorilor din industria cimentului. Ei vor da peste planul anual 2 700 000 tone de ciment.

[illegible] aceste rezultate este cuprinsă și munca [illegible] a milioanelor de tineri sovietici.

[illegible] so 10 ani de cînd au început lucrările la [illegible] de la Bratsk, cel mai important șantier [illegible] chemat să-și aducă contribuția tinere[illegible] Construcția celei mai mari hidrocentrale [illegible] apropie de sfîrșit. În foarte scurt timp, [illegible] ge la puterea proiectată și anume 3 600 000 [illegible]

[illegible] recute s-a anunțat înfăptuirea a încă unuia dintre [illegible] importantele obiective ale șeptenalului, la care tineretul și-a adus partea sa de contribuție: linia ferată Abakan — Taișet, lungă de 700 km. Noua magistrală feroviară, electrificată, străbate munții Saiani din Siberia meridională. Pentru a oferi o imagine a anvergurii lucrărilor care au fost efectuate aici, menționez că au fost dislocate 42 000 000 m c de pămînt și piatră, peste rîuri și prăpăstii au fost arcuite 712 poduri, viaducte, au fost săpate în inima munților tunele cu o lungime totală de 10 km. Datorită noii linii ferate, transportul mărfurilor din Siberia și Orientul îndepărtat spre Kubass și republicile din Asia Centrală se scurtează cu 300 km. Linia leagă între ele bogatele raioane din sudul Siberiei, contribuind astfel la dezvoltarea lor economică.

Desigur că s-ar putea da nenumărate alte exemple ale muncii plină de abnegație a tineretului sovietic.

Tineretul din Uniunea Sovietică privește cu încredere ziua de mîine. Anul care vine, primul an al noului cincinal, va fi un an de noi realizări în toate domeniile de activitate. Cei ce au muncit la hidrocentrala de la Bratsk vor începe construcția unui alt gigant energetic — hidrocentrala de la U[illegible] din apropiere, sau vor înălța chiar la Bratsk [illegible] binatul de industrializare a lemnului, cea m[illegible] întreprindere de acest gen din Uniunea [illegible] unde „aurul" verde al taigalei siberiene [illegible] face în celuloză, carton sau în numeroa[illegible] duse.

O latură esențială a vieții tineretul[illegible] învățătura. Anul 1966 va da o promo[illegible] solvenți ai școlilor medii, pentru [illegible] școala în același timp cei care urm[illegible] cei care urmează 11 clase. Ținînd [illegible] numărul de locuri în instituțiile [illegible] perior și mediu de specialitate [illegible] profesionale va fi sporit, se va [illegible] o grijă specială asigurării de l[illegible] tinerii absolvenți ai școlilor [illegible] producție. În școlile de cult[illegible] în anul viitor 49 000 000 de [illegible] asigura tuturor școli, man[illegible] riale didactice, se vor chel[illegible] mai puțin de 5 miliarde [illegible] mult decît în anul 1965. [illegible] mărul studenților primiți [illegible] cialități inginerești și e[illegible] tii sînt, deci, larg desc[illegible]

În seara de revelion[illegible] grad, Kiev, din Tașk[illegible] Uniunii Sovietice vo[illegible] iureșul amețitor al d[illegible] color vor indica so[illegible] rele pline, urîndu-și [illegible] visuri cu convingere [illegible] ma în realitate.

Imagine din centrul orașului Praga, capitala R. S. Cehoslovace

PASIUNEA LUI MINCIO

O călătorie în Bulgaria, încheiată de puține zile, mi-a prilejuit cîteva popasuri prin fabrici și uzine. Dacă ar fi să relev trăsătura care m-a impresionat mai mult la tinerii muncitori din întreprinderile vizitate, aceasta ar fi năzuința și strădania permanentă spre autodepășire, spre măiestrie profesională.

La Loveci și Russe, parcurgînd sălile unor expoziții recent deschise avînd ca temă calificarea profesională, mi-a atras atenția marele număr de exponate de înaltă calitate executate de tineri. Și într-un loc și în celălalt, ca o trăsătură de unire — concluzie și îndemn — cuvintele înscrise pe mari panouri: „Stăpînirea tehnicii cere perseverență — nici o pauză în învățătură și perfecționare!"

Tînăra industrie bulgară pune în fața tinerilor muncitori o cerință primordială: să fie în pas cu tehnica nouă.

Am vizitat una din cele mai noi întreprinderi din Sofia, fabrica de hîrtie și cartoane, gara Iskir. Înzestrată cu mașini dintre cele mai moderne, această unitate industrială a intrat parțial în producție în septembrie. Unele din secții sînt încă în perioada de probă. Mi s-a povestit că, de fapt, încă din zilele cînd abia se înălțau clădirile ce aveau să adăpostească instalațiile, mașinile complicate, muncitorii care urmau să lucreze aci (din care mai bine de 60 la sută tineri) au început pregătirea specială, drumul spre specializare. În permanență lîngă tehnicienii care montau utilajele, tinerii învățau din tainele mașinilor și instalațiilor automate pe care aveau să le stăpînească. Seriozitatea și tenacitatea cu care s-au pregătit toți acești tineri explică, în mare măsură de ce în secțiile intrate în funcție nivelul planificat al producției a fost depășit în primele luni. Și acum fabrica se prezintă ca o mare școală. Periodic se desfășoară cursuri de specializa-

EM. RUCĂR

CEI MAI TINERI CONSTRUCTORI

Orașul Șanhai — unul din cele mai mari ale lumii — te impresionează prin multe din cifrele care îți dau măsura proporțiilor sale neobișnuite: aproape 11 milioane de locuitori, o suprafață de 6 000 km pătrați. Dacă ai vizita zilnic doar cîte două din întreprinderile sale industriale, ar trebui să întirzii în metropola de pe malul fluviului Huanho vreme de cinci ani...

Capacitatea creatoare a muncitorilor industriali, rolul fabricilor din Șanhai în dezvoltarea economică a Chinei noi îți apar limpede cînd vizitezi Expoziția produselor industriale realizate în marele oraș.

Printre cele aproximativ 13 000 produse întîlnești tractorul de 7 C P, una din mașinile cele mai cerute de condițiile specifice ale agriculturii țării, autocamioane, elegantul autoturism „Phoenix", microscopul electronic cu o putere de mărire de 200 000 ori, aparate medicale pentru tratament cu raze Gama, aparate de radio, televizoare, o vastă gamă de utilaje energetice, alături de produsele industriei ușoare. Machete și panouri îți înfățișează pacheboturi și cargoboturi construite de șantierele navale sau agregate de înaltă tehnicitate, ca presa hidraulică de 12 000 tone, construită la Uzina de mașini grele din orășelul satelit Minhan.

Dintre cifrele pe care prietenii noștri chinezi ni le-au amintit pentru a ilustra puternica dezvoltare a marelui oraș în anii construcției socialiste, ne-a impresionat în mod deosebit cea a tineretului studios: două milioane de elevi și studenți învață în cele aproape 5 000 școli elementare, 800 școli medii și 20 de institute de învățămînt superior.

Dimineața, în uriașul șuvoi uman ce invadează străzile, vestindu-ți o nouă zi de muncă a Șanhaiului, te frapează iureșul plin de voioșie al elevilor și studenților. Am nimerit într-una din dimineațe la o școală din apropierea bulevardului Nankin Lou — artera cu cea mai intensă circulație a Șanhaiului. Pe trotuar, pilcuri vesele de școlari, îndrumați de elevi mai mari, așteptau semnalul milițianului postat anume pentru a reglementa circulația în fața școlii. Peste o clipă, larma s-a mutat pe celălalt trotuar, fiind apoi înghițită de porțile școlii. Iar peste cîteva minute, scena se repetă...

Grija pentru copii și tineret îmbracă cele mai diferite forme. Dar cea mai importantă latură a ei o constituie efortul uriaș depus pentru a asigura generației tinere educația de constructori ai Chinei noi. Într-una din cele mai frumoase clădiri ale Șanhaiului, înconjurată de o vastă grădină, se află Palatul Copiilor. Zilnic, 2 000 de copii de la 7 la 17 ani se întîlnesc aici la jocuri și sport, la cercuri în care dobîndesc cunoștințe tehnice și științifice. Secretele radioului și planorismului, ale motoarelor și navelor se dezvăluie în fața minților avide, sădind primul simbure al pasiunilor creatoare de viitor. Copiii învață aici, totodată, să prețuiască bogatele tradiții de luptă revoluționară ale poporului lor.

I-am văzut în sălile de cursuri, în laboratoare și ateliere, pe elevii școlii tehnice de construcții de mașini din Șanhai. În decursul celor 4 ani de studiu, ei au toate condițiile pentru a dobîndi atît cunoștințele teoretice necesare profesiei lor, cît și deprinderile practice de muncă, în atelierele înzestrate cu peste o sută de mașini-unelte.

În fața tinerilor absolvenți ai școlii se deschid largi perspective, datorită puternicei dezvoltări industriale a Șanhaiului. Despre aceasta ne-au vorbit gazdele, care ne-au condus într-unul din noile cartiere industriale ale orașului, Minhan. Acolo unde înainte de eliberare se afla un sat cu 5 000 locuitori, s-a înălțat un adevărat oraș-satelit cu 100 000 locuitori. Viața Minhanului pulsează în jurul celor 13 uzine noi, printre care uzine de mașini grele, de turbogeneratoare, de motoare electrice, de cazane cu aburi, de strunguri etc. O dată cu uzinele, pentru cei 20 000 muncitori și familiile lor s-au construit locuințe cu o suprafață totală de 400 000 mp, 15 școli, așezăminte culturale, s-au făcut amenajări sportive.

O întîlnire cu tineretul e o fereastră deschisă spre viitor. Întîlnirile cu tinerii din Șanhai ne-au dezvăluit dorința lor arzătoare de a-și consacra forțele construcției socialiste a patriei lor.

SORIN STRUJAN

Muncitori în '66

...Zagrebul ne-a primit într-o zi însorită. De sus, de pe colinu din centru, cuprindem cu privirile frumoasa panoramă a vechiului oraș. Alături de case patinate de vreme se înalță blocuri zvelte, cu linii arhitectonice moderne. În față — clădirile noii facultăți de electrotehnică. Spre dreapta — ansamblul de construcții mai vechi sau mai noi ale uzinei care poartă numele revoluționarului iugoslav Rade Konciar. Este o întreprindere mare, care produce transformatoare, electromotoare. Prin amenajări care se fac acum, se vor fabrica aici, în unicat, utilaje electrice de mare capacitate pentru hidrocentrala de la Porțile de Fier.

În halele mari se lucrează intens. La fiecare post, alături de muncitori vîrstnici, cu experiență, am întîlnit numeroși tineri. În toate secțiile uzinei, numărul acestora se ridică la 3 000. Cei mai mulți dintre ei sînt absolvenți ai centrului școlar profesional de pe lîngă uzină. Am fost oaspeții elevilor în timpul unor ore de practică. În atelere — atmosferă de lucru. La strunguri, freze, mașini de bobinat etc., băieți și fete executau lucrări mai simple sau mai complicate — multe din acestea fiind identice cu cele pe care le vor face în uzină după absolvirea școlii.

Pe mesele de lucru, într-un atelier, se înșirau caiete de practică. Ne-am oprit lîngă un tînăr care urmărea cu atenție pe caiet desenul făcut cu multă migală și corectitudine.

— Fijaciko Ivica este unul din cei mai sîrguincioși elevi — ni l-a recomandat maistrul. Are numai note de 4 și 5 (5 este nota maximă). Va ajunge un bun muncitor.

Fijaciko este în anul întîi. Pe colegii lui mai mari i-am întîlnit în alt atelier, dotat cu mai multe mașini. Executau o comandă de piese pentru uzină; era unul din examenele producției. În 1966 vor intra în rîndul muncitorilor calificați, alături de tovarășii lor pe care i-am întîlnit în halele uzinei.

N. SIMIONESCU

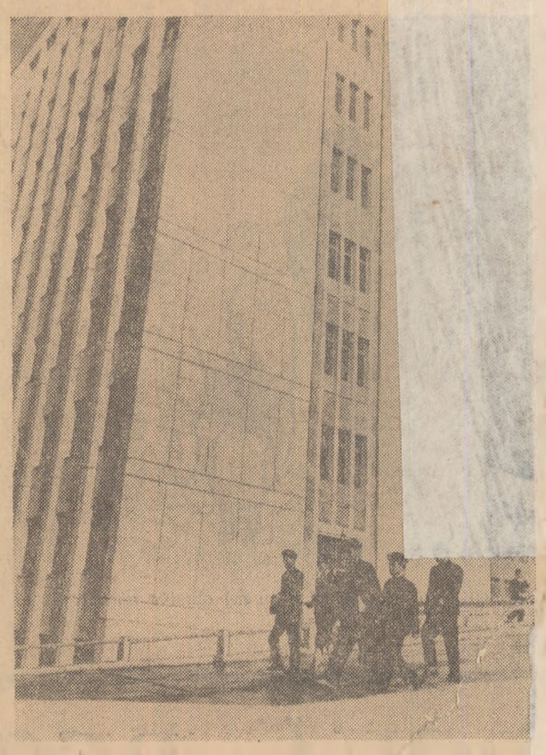

R. P. D. COREEANĂ: studenți în fața noii clădiri a Universității din Phenian

ORAȘUL MINERILOR

În aceste zile s-a întîmplat să mă aflu în Silezia „țara diamantului negru" și a oțelului polonez, mai precis la Katowice și în împrejurimile lui.

După un debut precoce și aspru, iarna s-a mai îndulcit, ceea ce prieste transportului de cărbuni.

Orașul cu aproape 300.000 locuitori își schimbă înfățișarea. De la an la an, se adaugă noi blocuri cu zece pînă la optsprezece etaje, se refac noi artere, centrul se modernizează. Cînd se aprind luminile, orașul pare și mai frumos. Apropierea noului an se face simțită în deosebita animație. Peste tot vitrine împodobite, reclame luminoase, trecători încărcați cu pachete, purtînd sub braț brazi, se grăbesc spre casă...

Cît mai e pînă la Anul Nou? De fapt, multe colective de mineri și-au început noul an încă din primele zile ale lui decembrie, adică la 4 decembrie, cînd se sărbătorește tradiționala „barburka" — „Ziua minerului". Încă de atunci, minerii și-au încheiat socotelile cu anul care se sfîrșește. Știrile sosite din adîncul minelor au vorbit despre îndeplinirea cu succes înainte de termen în prima decadă a lunii decembrie a sarcinilor cincinalului 1961—1965, dînd peste plan circa 16 milioane tone cărbune de piatră. În anul care vine minerii și-au propus să dea patriei 121 500 000 tone cărbune de piatră.

S-a apreciat că în obținerea rezultatelor, un aport deosebit a fost adus de tineret. 2 260 de colective au dobîndit titlul de brigăzi de muncă fruntașe. Printre cei 25 000 de muncitori care fac parte din aceste colective se numără mulți tineri.

Dar care sînt gîndurile, visurile, proiectele tinerilor în anul ce vine?

La mina „Walenty-Wawol" m-am întîlnit cu Tadeusz Nowak și brigada lui, una din brigăzile fruntașe.

— La începutul anului acesta, spune Nowak, situația minei nu era satisfăcătoare, nu reușeam să îndeplinim planul. Condiții grele geologice dar și cauze subiective. Noi, atunci, la începutul lui 1965, ne-am angajat: disciplina și iar disciplina — stăpînirea noilor combaine și... calificare. Toată brigada ne-am înscris la o școală tehnică. Acum, în prag de an nou, constatăm: calitatea cărbunelui scos s-a îmbunătățit cu 4 la sută, prețul de cost a scăzut cu 2,6 la sută și... ne aflăm în anul doi de studiu.

— Dar proiecte personale?

— Da, avem și proiecte personale. Cîțiva dintre noi, cu și Ireneusz Pokojski și Michal Tempolski și alții visăm să devenim ingineri.

Ce proiecte are tînărul inginer Stanisław Kotarski, conducătorul grupului de montaj de la biroul de aparatură tehnică nucleară din Katowice? Să-și dea doctoratul în specialitatea sa. Kotarski este reprezentantul unei noi specialități miniere: inspector pentru instalarea și funcționarea aparatelor cu izotopi. Datorită acestei aparaturi dispecerul „vede" de la suprafață, din fața pupitrului electronic, ce se întîmplă în adînc. Nu funcționează bine banda transportoare? În cîteva minute, spre locul cu pricina se îndreaptă o echipă de reparații. Kotarski a fost la început maistru, azi e inginer miner, mîine visează să devină doctor. Și pe tărîmul realizării personale, graficul urcă mereu.

GH. GHEORGHIȚĂ

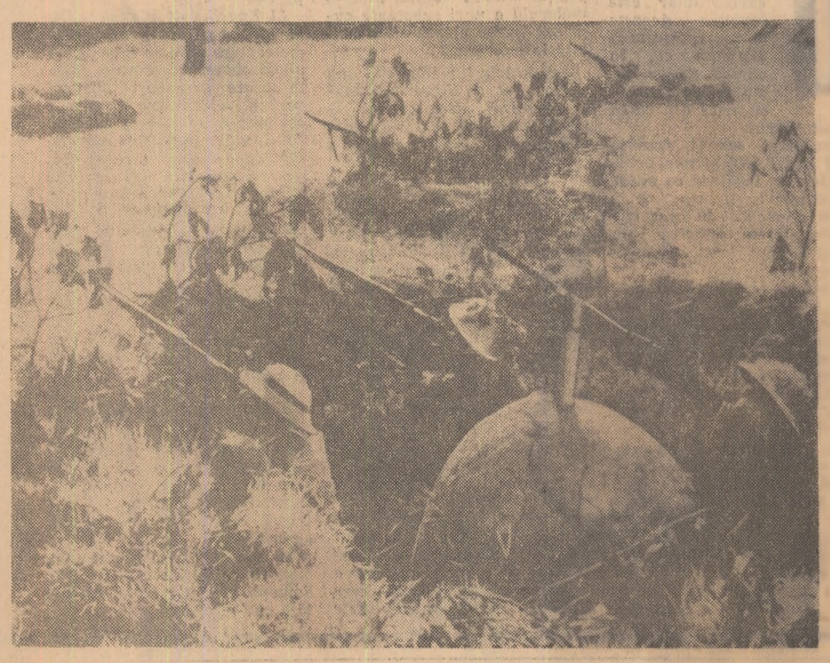

R. D. VIETNAM: un grup de autoapărare din orașul Tuyen Quang

NEÎNFRÎNȚII

Linia frontului. O linie invizibilă pe care hărțile cu greu o pot reda. Jungla legendară, prin care romanele de aventuri și-au purtat deseori eroii, a devenit teatru de război. Tăcerile nopții, misterioase, apăsătoare, le împrăștie urletul sinistru al mitralierelor. Rachete luminoase alungă pentru cîteva clipe întunericul. Lumina neașteptată îi tulbură pe cei aflați în crîncena încleștare. Exploziile se întețesc, unindu-se într-un cor cu ecouri îndepărtate.

Cîmpul de luptă se află pretutindeni — în orezării, pe plantații, pe platourile înalte ca și în inima Saigonului. Un ziarist apusean proaspăt sosit în Vietnamul de sud încerca să descopere unde se găsește frontul. Interlocutorul său, un ofițer american, l-a lămurit că nicăieri nu se va simți în siguranță și că oriunde se va deplasa în Vietnamul de sud riscă să nimerească în zona operațiunilor. Americanul cu galoane n-avea optimismul din comunicatele oficiale ale Washingtonului. El cunoscuse de acum frontul și se lămurise: curajoșii patrioți sud-vietnamezi nu vor putea fi învinși.

„Vietcongul", a cărui prăbușire falsii profeți de la Washington s-au grăbit de multe ori s-o vestească, s-a dovedit o forță uriașă, capabilă să zădărnicească ofensivele celor aproape 200 000 soldați americani înarmați cu o tehnică ultra modernă.

Dar cine sînt cei care cutează să incendieze avioanele americane chiar în interiorul bazelor ocupanților, care aruncă în aer cantonamentele asupritorilor sau care nimicesc convoaiele cu trupe saigoneze la periferia capitalei?

Mi-l imaginez pe Tran Duong. L-am cunoscut prin intermediul mai multor informații și din puținele cuvinte ale textului ajuns pînă la noi încerc să-i reconstitui portretul. N-are decît 23 de ani și s-a născut într-o familie săracă din comuna Duy Phu. S-a născut în plin război, a copilărit în vreme de război iar tinerețea și-o consacră luptei. Războiul i-a lăsat răni adînci. Mama și fratele mai mic au fost uciși de vechii stăpînitori colonialiști. Tatăl său a murit mai tîrziu: asasinat de diemiști. La școala luptei s-a călit. Durerea și ura i-au dăruit puteri de uriaș băiețandrului firav. Cînd s-au constituit primele grupe de partizani, Tran Duong se găsea printre luptători. N-a ezitat nici un moment. A părăsit ferma la care robea ca argat și a luat drumul junglei. Curajul lui stîrnea admirația tovarășilor și teama dușmanului. Deseori se strecura deghizat în locuințele tiranilor locali, executîndu-i pentru fărădelegile lor. În cursul unei bătălii, a pătruns singur de trei ori în liniile dușmanului, derutîndu-l și permițînd partizanilor să se replieze. Cu un alt prilej, folosind un șiretlic, a reușit să captureze armele unei întregi grupe inamice.

Comandamentul armatei de eliberare i-a încredințat o misiune dificilă. Împreună cu încă un tovarăș a trebuit să pătrundă într-o regiune controlată de inamic spre a crea puncte de sprijin pentru partizani. S-au îndreptat către un sat de cîmpie în care ocupanții reușiseră să lichideze bazele patrioților. Era necesar să stabilească legătura cu sătenii. Ziua însă nu puteau pătrunde pe ulițele satului. Le trebuia de aceea un adăpost. Au încercat să sape o ascunzătoare pe o colină, dar pămîntul era pietrificat. Cei doi s-au decis să-și amenajeze un adăpost în... nisip, pe o plajă pustie. Pereții se surpau și mereu erau întăriți. În plus, purtau și grija camuflajului din crengi care trebuia împrospătat. Spre prînz, razele fierbinți ale soarelui tropical transformau nisipul în jeratec. Tran Duong și tovarășul său suportau cu stoicism chinurile. Secundele deveneau ceasuri iar ceasurile — zile. Timpul se scurgea parcă fără grabă. Iar ei nu se puteau mișca din groapa în care se ascunseseră. Doar ocrotiți de noapte se aventurau în sat. 20 de zile au trăit în nisipul fierbinte, chinuiți de nemilosul soare și în primejdia de a fi descoperiți de dușman. Hrană le-au fost cîțiva cartofi. Foamea le topea puterile dar găseau resurse pentru a o învinge. În fiecare noapte discutau cu țăranii. Munca nu era tocmai lesnicioasă. Un fals partizan provocase arestarea unor locuitori iar camenii lui temeau de provocări. Tran Duong și-a îndeplinit totuși misiunea. În [illegible] a luat ființă o putern[illegible] bază împotriva dușman[illegible] lui. Vitejia i-a fost răsplătită, decernîndu-i-se ti[illegible] de erou al armatei de [illegible] beiare.

Tran Duong se află răsi pe front. Poate [illegible] junglă, poate într-un [illegible] de șes sau poate la Saig[illegible] Eroul nu-și cruță forț[illegible] și este oricînd gata s[illegible] dea și viața pentru lib[illegible] tatea patriei sale. Cura[illegible] sul popor sud-vietnam[illegible] se poate mîndri cu no[illegible] mărați tineri asemenea [illegible] Tran Duong.

Un comentator americ[illegible] se întreba de unde [illegible] trag țăria partizanii. Se[illegible] plu: din justețea cau[illegible] lor, din conștiința no[illegible] cibilității unui popor c[illegible] luptă spre a fi stăpîn [illegible] soarta sa.

EUGENIU OBREA